Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνόγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία, δολλάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἑπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 28ον | *Ἐν Ἀθήναις, 20 Φεβρουαρίου 1921* | *Ἔτος 43ον.— Ἀριθ. 12*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἀφίνοντας τὸν καλὸν ἄνθρωπο, ποὺ θὰ τὸν ξανάδρισκε μιὰ μέρα, ὁ Γιάννης ἔστριψε ἀριστερὰ γιὰ νὰ πλησιάση στὸ δάσος.

Τὸ γράμμα ποὺ πήγαίνε στὸν ἀρχιστράτηγο Δυμουριέ, ἦταν διπλωμένο στὰ τέσσερα καὶ κρυμμένο στὴ βαθύτερη τσέπη τῆς χωριάτικης γούνας ποὺ τοῦ εἶχαν δανείσει.

«Ἂς τολμήσουν νὰ μοῦ τὸ πάρουν! ψιθύριζε. Ἔπειτα, μοῦ εἶναι ἀδιάφορο! τὸ διάβασα τόσες φορές, ὥστε τὸ ἔμαθα ἀπέξω!»

Ὁ Γιάννης περπάτησε ἔτσι καμμιὰ ὥρα χωρὶς νὰ ἀπαντήση κανένα, παρὰ μόνο μερικοὺς γεωργούς, ποὺ βιάζονταν νὰ μαζέψουν τὰ γεννήματά τους, γιὰ νὰ τὰ στείλουν στὸ Σαλόν. Ἔτσι εἶχε προστάξει ὁ Δυμουριὲ καὶ στὴ χώρα ἐκείνη, ὅπου ἐβασίλευε ὁ πιὸ μεγάλος πατριωτισμός, τὸν ἄκουγαν θρησκευτικά. Οἱ γέροι καὶ τὰ γυναικόπαιδα εἶχαν χωθῆ στὴν Ἀργκόννα μ' ὅλα τὰ τρόφιμα ποὺ μπόρεσαν νὰ πάρουν μαζί τους. Ἔτσι οἱ Πρῶσσοι δὲν εὕρισκαν τίποτα κι' αὐτὸ «μεγάλωνε τὰ δεινά τους», ὅπως ἔγραφεν ὁ Λομπάρδ, γραμματικὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Πρωσσίας.

Ὁ Γιάννης ρώτησε ἕνα χωρικὸ ποὺ ἀπάντησε, καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἀκολουθοῦσε τὸ δρόμο ποὺ ἤθελε.

Ἄξαφνα, ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ τριγυρίση μιὰν ἄκρη τοῦ δάσους, ποὺ προχωροῦσε μυτερὴ πρὸς τὴν κοιλάδα, εἶδε νὰ προβάλλουν ἀπὸ ἕνα μονοπάτι πέντε ἱππεῖς. Οἱ ἱππεῖς αὐτοί, καθὼς τὸν εἶδαν, ἐκάλπασαν κατ' ἀπάνω του. Ὁ Γιάννης ἐστάμάτησε.

Ἐγνώρισ' εὐθὺς τὴ στολὴ ποὺ εἶχε ἰδῆ σὲ πολλοὺς πληγωμένους, μετὰ τὴ μάχη τοῦ Κουᾶ-ὦ-Μπουᾶ, στολὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωση, ἐξ αἰτίας τῆς νεκροκεφαλῆς ποὺ ἐστόλιζε τὴν προμετωπίδα τοῦ σκούφου. Ἦταν ἡ στολὴ τῶν πρώσσων «οὐσσάρων τοῦ θανάτου».

Μιὰ μεγάλη συγκίνηση ἐκυρίευσε τὸν μικρὸ τυμπανιστή.

Δὲν ἤξερε τί νὰ κάμη· νὰ σταθῆ νὰ τοὺς περιμένη, ἢ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια;

Ἂν ἔφευγε, θὰ κινοῦσε βέβαια τὴν ὑποψία τῶν ἱππέων. Θέλεγαν πώς, γιὰ νὰ φεύγη, θὰ τοὺς φοβόταν, πὼς κάτι θὰ εἶχε νὰ κρύψη. Δὲν θάταν δύσκολα νὰ τοὺς ξεφύγη, ἂν χωνόταν στὶς πυκνὲς λόχμες; ὅπου δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν κυνηγήσουν μὲ τάλογά τους. Θὰ ἐκινδύνευε ὅμως νὰ μείνη κρυμμένος ἐκεῖ - μέσα ὥς τὸ βράδυ καὶ νὰ χάση τὸ δρόμο του, γιατὶ δὲν ἤξερε ἀκόμα νὰ προσανατολίζεται μὲ τὴ βοήθεια τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος.

Καί, τὸ κυριώτερο, θάργοποροῦσε, δὲν θὰ ἔφθανε τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε στὸ στρατάρχειο...

Ἔτσι ἔκαμε μιὰ ζωηρὴ προσπάθεια νὰ νικήση τὴ συγκίνησή του· ἄρχισε μάλιστα νὰ σφυρίζη ἕνα τραγουδάκι, ἔβαλε τὰ χέρια του στὶς τσέπες του καὶ περίμενε.

Οἱ πέντε ἱππεῖς τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ ἔκαμαν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις σὲ μιὰ γλῶσσα ἀκατάληπτη γιὰ τὸ Γιάννη, ποὺ οὔτε ἤξερε, οὔτε εἶχε ἀκούσει ποτὲ τοῦ γερμανικά.

Τοὺς ἔγνεψε πὼς δὲν καταλαβαίνει.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν οὐσσάρων ἐκείνων φάνηκε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός. Ἔπειτα ἔσκυψε ἀπὸ τάλογό του στὸ παιδὶ καί, ἀρθρώνοντας τὴ λέξη αἰγά, μὲ γερμανικὴ προφορά, ρώτησε:

— Φουσσιέ;.. Φουσσιέ;..

— Τί Φουσσιέ; ἔκαμε ὁ Γιάννης σαστισμένος.

— Γιά! Φουσσιέ!.. ξανάπε ὁ οὐσσάρος μὲ θυμό.

Ἄξαφνα ὁ Γιάννης κατάλαβε: τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸ Βουζιέρ.

— Ξέρω... καταλαβαίνω... εἶπε. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ ποῦ πᾶνε στὸ Βουζιέρ;

«Ἔσκυψε ἀπὸ τάλογό του στὸ παιδὶ καὶ ρώτησε...» (Σελ. 89, στ. γ'.)

— Γιά! γιά! ἀποκρίθηκε ὁ οὐσσάρος, εὐχαριστημένος.

Ὁ Γιάννης τότε συλλογίσθηκε: «Τὸ Βουζιέρ ἶναι ἀπὸ πίσω μου, ἀκριβῶς ἀπὸ πίσω μου. Μὰ ναί! περίμενε νὰ σὲ στείλω.»

Καὶ δείχνωντας ἕνα μονοπάτι δεξιά, εἶπε:

— Ἀπὸ κεῖ!.. ἀπὸ κεῖ!..

Πραγματικῶς, στὸ βάθος τοῦ δρομάκου ἐκείνου φαινόνταν τὰ πρῶτα σπίτια κάποιου χωριοῦ.

Καὶ βέβαιος πιὰ πὼς ἤξερε τὴ διεύθυνση, ὁ οὐσσάρος ἔφυγε στὰ τέσσερα, ἀκολουθούμενος κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἀνακουφισμένος, ὁ Γιάννης ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του ἀπὸ τὴν ἀκροδασιά. Σὲ λίγο ἔφθασε στὸ Μπωρεπαίρ, ὅπου βρῆκε στρατὸ γαλλικό. Κι' ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, χωρὶς κανένα κακὸ συναπάντημα, ἦταν στὸ Γκρὰν-Πρέ.

Ἐνύκτωνε. Στὸν πρῶτο σκοπὸ ποὺ ἀπάντησε, εἶπε πὼς εἶχε γράμμα γιὰ τὸν ἀρχιστράτηγο. Καὶ τὸν πῆγαν ἀμέσως στὴ σκηνὴ τοῦ Δυμουριέ.

Αὐτὸς φαινόταν πολὺ δύσθυμος, γιατ' εἶχε μάθει τὴν ἀποτυχία τοῦ Σαζό. Δὲν ἤξερε ὅμως ἀκόμα καὶ σὲ ποιὸ μέρος εἶχε ὑποχωρήσει ὁ νικημένος στρατός του.

Τὸ γράμμα, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Γιάννης, τὸν ἐπληροφόρησε καὶ γι' αὐτό. Διάβασε τὸ χαρτί, τὸ ἔσχισε καὶ μὲ θυμὸ τὸ πέταξε χάμω. Ἔμεινε συλλογισμένος κάμποση ὥρα. Κι' ἔπειτα ρώτησε τὸ Γιάννη:

— Εἶσαι ἀπὸ δῶ, μικρέ;

— Ὄχι, στρατηγέ· εἶμαι τυμπανιστὴς στὸ Ἔνγατο.

— Ἄ, ναί, ἀλήθεια! σὲ γνωρίζω!

Καὶ γυρίζοντας στὸν Θουβενό, τοῦ εἶπε:

— Εἶναι ὁ στρατιωτάκος ποὺ εἴδαμε τὶς προάλλες.

Ἔπειτα πάλι στὸ Γιάννη:

— Μασκαρεύθηκες λοιπὸν γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ γράμμα;

— Μάλιστα, στρατηγέ. Ὁ συνταγματάρχης Βερνὰρδιὲ μ' ἔστειλε.

— Διηγήσου μας λοιπὸν τί εἶδες.

Ὁ Γιάννης διηγήθηκε τότε τὴν πρώτη μάχη κι' ἔπειτα τὴν ὑποχώρηση μὲ τέτοια καθαρότητα στὶς ἐκφράσεις του καὶ ἀκρίβεια, ποὺ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὸν Δυμουριέ.

— Εἶν' ἔξυπνος αὐτὸς ὁ μικρός!.. ἐψιθύρισε. Κι' ἐξακολούθησε:

— Καλά, παιδί μου, καλά. Σ' εὐχαριστῶ πολύ. Δείχθηκες ἄξιος τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Στρατοῦ. Θὰ σὲ κρατήσω κοντά μου, ὥς που νὰ ἔλθῃ τὸ Ἔνγατο, ποὺ δὲν πιστεύω νἀργήσῃ.

Ἔπειτα, γυρίζοντας στὸν ἀξιωματικὸ ποὺ στεκόταν ὄρθιος πίσω του, τοῦ εἶπε:

— Μακδονάλ, φροντίστε, γι' αὐτὸ τὸ παιδί, πῆτε νὰ τοῦ δώσουν νὰ φάῃ καὶ βάλτε το 'ς ἕνα καλὸ μέρος νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ Γιάννης ἀκολούθησε τὸν ἀξιωματικό. Βγαίνοντας ὅμως, ἄκουσε τὸν Δυμουριὲ νὰ λέῃ στὸ Θουβενό:

— Τὸ χάρτη, γρήγορα! Πρέπει νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας. Πὲς νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς καὶ στεῖλε ἀμέσως δυὸ ταχυδρόμους στὸ Ζαζό. Νὰ πάνε ἀπὸ δρόμους διαφορετικούς. Μὲ κάθε θυσία, ὁ στρατός του πρέπει νὰ ἑνωθῇ μαζί μας ὡς αὔριο!

Κι' οἱ δυὸ στρατηγοί, ὅλη σχεδὸν τὴ νύκτα, ἐργάσθηκαν στὴ σκηνὴ μὲ τὸ φῶς ἑνὸς ἐλεεινοῦ σπερματσέτου.

Ὁ Μακδονὰλ ποὺ διετάχθηκε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν μικρό μας ἐθελοντή, ἦταν τότε ὑπασπιστὴς τοῦ Δυμουριέ. Ἀργότερα θὰ γινόταν στρατάρχης τῆς Γαλλίας καὶ δούκας τοῦ Ταράντ.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὁ Γιάννης τοῦ ἔδειξε τὸ φυλαχτό, ποὺ τοῦ εἶχε παραδώσει ὁ ἑτοιμοθάνατος ἀξιωματικὸς στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Κρουᾶ.

Ὁ Μακδονὰλ δὲν ἤξερε γερμανικά, γιὰ νὰ διαβάσῃ τί ἔλεγε ἀπὸ πίσω τὸ μενταλιόνι ἐκεῖνο. Ἄμα ἄκουσε ὅμως ἀπὸ τὸ μικρὸ τυμπανιστὴ τὴ λέξη Σαλφέλντ, ἐφώναξε:

— Σελφέλντ;.. Μὰ εἶναι στὴ Θουρίγκη, στὴν καρδιὰ τῆς Πρωσσίας!

Κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βρῇ τὸν Θουβενό, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ἐκεῖνο τὸ τεκμήριο.

— Ὁ Ζαζὸ λοιπὸν δὲν ἔκανε λάθος, εἶπε τότε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου. Εἶχε μπροστά του ὄχι μόνο τοὺς Αὐστριακοὺς τοῦ Κλερφαί, ἀλλὰ καὶ τοὺς Πρώσσους τοῦ Καλκραίτ.

Ἔτσι ὁ Γιάννης, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μπόρεσε νὰ μάθῃ πόσο χρειάζονται στὸν πόλεμο οἱ γεωγραφικὲς γνώσεις, ἀφοῦ ἀπὸ ἓν ἁπλὸ ὄνομα πόλεως μπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ ἕνα σπουδαιότατο συμπέρασμα.

Παρατήρησε ἀκόμα πὼς πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς καὶ τὶς ξένες στρατιωτικὲς στολές γιατὶ ἂν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ ἕνα Αὐστριακὸ ἀπὸ ἕνα Πρῶσσο, θὰ ἐπιβεβαίωνε ἀμέσως τὴν ὑπόθεση τοῦ στρατηγοῦ Ζαζό, ποὺ δὲν εἶχε ἰδῇ πληγωμένους Πρώσσους στὸ κινητὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Κρουᾶ.

Ἔμαθε τέλος πὼς γιὰ νὰ μὴ χάνῃ κανεὶς τὸ δρόμο του σὲ μιὰ ἄγνωστη χώρα, πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ προσανατολίζεται μὲ τὸν ἥλιο τὴν ἡμέρα, καὶ τὴ νύκτα μὲ τοὺς ἀστερισμούς.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ξύπνιας περισσότερο ἡ περιέργειά του καὶ μεγάλωσε ὁ πόθος του νὰ τὰ μαθαίνῃ ὅλα. Τί αὐτὸ δὲν ἔπαυε νὰ ρωτᾷ γιὰ τὸ κάθε τί καὶ νὰ διαβάζῃ ἢ ἁπλῶς νὰ φυλλομετρᾷ, ὅταν εὐκαιροῦσε, ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἔπεφταν στὰ χέρια του.

Ὡστόσο, τὴν ἀκόλουθη νύκτα, ὁ γαλλικὸς στρατὸς μετατοπίσθηκε ἀθόρυβα· κι' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μπρούνσβικ πῆγε νὰ ρίξῃ ὁ ἴδιος μιὰ ματιὰ στὶς θέσεις τῶν Γάλλων, ὅπου οἱ φωτιὲς εἶχαν μείνει ἀναμμένες ἐπίτηδες, στρατόπεδο τῶν Ἀρδεννῶν δὲν ὑπῆρχε πιά.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Daurit]

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΦΙΔΟΜΑΝΝΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 83].

Ὁ ἄντρας τῆς βασιλοπούλας καθόταν τώρα σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἔκλαιγε ἀπελπισμένος. Μὰ 'κεῖ ποὺ ἔκλαιγε, πῆγαν κοντά του ἡ γάτα καὶ τὸ ποντίκι καὶ τοῦ εἶπαν:

— Μὴν κλαῖς· ἐμεῖς θὰ σοῦ φέρουμε πίσω τὸ δαχτυλίδι τῆς φιδομάννας, καὶ θὰ ξανάβρῃς τὴ γυναῖκα σου καὶ θὰ ξαναφκιάσῃς τὰ παλάτια σου.

Κίνησαν τὸ λοιπὸν ἡ γάτα καὶ τὸ ποντίκι. Ἔσχισαν θάλασσες καὶ στεριὲς κι' ἔφθασαν στὴ χώρα ποὺ ἦταν ὁ Ἀράπης.

Ἄμα τὸν βρῆκαν, παραφύλαξαν τὴ νύχτα καὶ κεῖ ποὺ ὁ Ἀράπης κοιμόταν ξεννοιαστος, τὸ ποντίκι πάει καὶ χώνει τὴν οὐρά του μέσ' 'ς τὴ μύτη του. Τότε ὁ Ἀράπης φταρνίστηκε δυνατὰ κι' ἔπεσε ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ δαχτυλίδι, καὶ τ' ἄρπαξε ἡ γάτα ποὺ παραμόνευε.

Καταχαρούμενα, ἡ γάτα καὶ τὸ ποντίκι ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἀραπιά, κουβαλῶντας τὸ δαχτυλίδι, κι' ἔσχιζαν πάλι θάλασσες καὶ στεριὲς γιὰ νὰ φτάσουν 'ς τὸν ἀφέντη τους. Εἶχαν ἀκόμα μιὰ θάλασσα μόνο νὰ περάσουν, κι' ὅπως ἔκαναν πάντα ὅταν περνοῦσαν νερά, καβαλλίκεψε τὸ ποντίκι τὴ γάτα καὶ περνοῦσαν. Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ 'ς τὴν ξηρά, τὸ ποντίκι πετάχτηκε μὲ μιᾶς, γιὰ νὰ τρέξῃ πρῶτο νὰ δώσῃ τὰ συχαρίκια 'ς τὸν ἀφέντη του. Ἀλλὰ καθὼς ξεπετάχτηκε ἔτσι τὸ ποντίκι, ξαφνιάστηκε ἡ γάτα καὶ τῆς γλύστρησε τὸ δαχτυλίδι 'ς τὴ θάλασσα.

Τότες ἡ γάτα κάθησε περίλυπη 'ς τὴν ἀκρογιαλιὰ κι' ἐνιαούριζε.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν κάτι ψαράδες κι' ἄμα τὴν εἶδαν, τῆς ἔρριξαν ἕνα ψάρι. Ἡ γάτα τ' ἄρπαξε ἀμέσως, τὸ ξέσχισε, τὸ κοίταξε καλὰ-καλὰ καὶ δὲν τῶφαε. Τῆς ἔρριξαν δεύτερο ψάρι, ἔκαμε τὰ ἴδια.

— Μπᾶ! ἀπόρησαν οἱ ψαράδες. Τί εἴδους γάτα εἶναι τούτη δῶ; Γι' ἂς τῆς ρίξουμε καὶ τοῦτο τὸ μεγάλο ψάρι, νὰ δοῦμε τὰ ἴδια θὰ κάμῃ;

Καὶ τῆς ἔρριξαν ἕνα μεγάλο ψάρι ποὺ τὸ ἔπιασαν ἴσα-ἴσα κείνη τὴ στιγμή. Ἡ γάτα τὸ ξέσκισε καὶ κεῖνο καὶ βρῆκε μέσα 'ς τὴν κοιλιά του τὸ δαχτυλίδι, ποὺ τῆς εἶχε πέσει στὴ θάλασσα καὶ τῶχε καταπιῆ ἐκεῖνο τὸ μεγάλο ψάρι. Ἀμέσως λοιπὸν πῆρε τὸ δαχτυλίδι 'ς τὸ στόμα της κι' ἔτρεξε 'ς τὸν ἀφεντικό της. Αὐτὸς τότε σταύρωσε τὴν παλάμη του κι' εἶπε νἀρθοῦν ὁ Ἀράπης μὲ τὴ γυναῖκα του. Κι' ὅταν ἦρθαν, τοὺς πῆγε ἀμέσως στὸν πεθερό του καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία. Τότες ὁ βασιλιὰς κατάλαβε πὼς ἄδικα ὑποψιάστηκε τὸ γαμπρό του καὶ πρόσταξε καὶ θανάτωσαν τὸν κακὸν Ἀράπη. Ὕστερα ξανάφτιασε τὸ παιδί παλάτια καλύτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα, κι' ἔζησαν ὅλοι καλὰ κι' ἐμεῖς ἐδῶ καλύτερα.

(Λαϊκό). **ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ**

Η ΕΛΠΙΔΑ

(τῆς Mme Desbordes Valmore)

Ἀγοίξετέ μου! εὐχάριστα
μαζί μου νέα ἔχω!
Φτάνω ἀπὸ μέρη μακρινὰ
μὲ πόδια σκονισμένα.
Καὶ σεῖς μὲ περιμένατε:
Μόλις μὲ κράξουν, τρέχω.
Ἀνοίξτε μου! πολλὰ καλὰ
μαζί μου ἔχω φερμένα.

Νά, πάρτε αὐτά, πάρτε κι' αὐτά,
νά, πάρτε, πάρτε ἀκόμα....
Πολλὲς ἡμέρες ὄμορφες
μ' αὐτὰ θὰ σᾶς χαρίσω.
—Ἀντίο! Ἀκούω νὰ μὲ καλῇ
θλιμμένο κάποιο στόμα.
Κρατήσετέ μου τὄνομα·
γρήγορα θὰ γυρίσω!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΥΛΛΟΣ

[τοῦ A. de Gèrriolles]

Ἕνα φωτεινὸ Μαγιάτικο πρωί, μὲ τὶς ἀνθισμένες μαργαρίτες, σὲ μιὰ μικρὴ κουφάλα μιᾶς πελώριας βαλανιδιᾶς, γεννήθηκε ἕνας γρύλλος τόσο ὄμορφος, ποὺ ἡ μάγισσα τῶν γρύλλων, ἡ νουνά του, τὸν ὠνόμασε Μαῦρο Διαμαντάκι.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, κάτω ἀπὸ τ' ἀνθισμένα χόρτα, καὶ τὴ γαλάζια νύχτα, ὅταν τὸλόγιομο καὶ μαργαριταρένιο φεγγαράκι φώτιζε τὶς σκοτεινὲς πρασινάδες, κουρνιασμένος στὴν ἄκρη τῆς κουφάλας του, ὁ μικρὸς γρύλλος, μὲ τὴν καθάρια καὶ δυνατὴ φωνή του, τραγουδοῦσε τὸ ἀεώνιο του κρί-κρί. Καὶ τόσο ὄμορφα τὸ τραγουδοῦσε, ποὺ χάριζε ὁλόγυρα παρηγοριὰ σὲ κάθε πόνο, χαροποιοῦσε κάθε καρδιά! Τόσο, ποὺ πολλοὶ νὰ λὲν πὼς ὁ ὄμορφος αὐτὸς γρύλλος θὰ ἦταν κάποιο ἀπὸ αὐτὰ τὰ καλὰ πνεύματα, ποὺ ἀόρατα εὐχαριστοῦνται νὰ βοηθοῦν τοὺς φτωχούς, ὅπως μποροῦν.

Ἕνα γκρίζο χετμωνιάτικο πρωί, ποὺ τὰ ξερὰ φύλλα πέφταν μ' ἐλαφρὸ κρότο σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ μαῦρα μουσκευμένα φύλλα, ἕνας φτωχὸς ξυλοκόπος τόλμησε, τρέμοντας, νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ σίδερο τῆς ἀξίνας του τὴν ἑκατόχρονη βαλανιδιά. Ἴσως νἆταν κανένα δέντρο μαγεμένο, ὅπως μοιάζουν νἆναι ὅλα αὐτὰ τὰ παλιὰ δέντρα μέσα στὰ μεγάλα δάση. Ἀλλοίμονο ὅμως, ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος εἶχε σκληρὴ ἀνάγκη. Ἔκανε τόσο κρύο στὴν ἀχυροκαλύβα του, ὅπου σφυρίζοντας ἐμπαινοβγαίναν ὅλοι οἱ ἄνεμοι καὶ ὁ μικρός του Ζοέλ, τὸ μονάκριβό τους, ἔβηχε καὶ κιτρίνιζε περισσότερο κάθε μέρα, ραγίζοντάς του τὴν καρδιά. Χάν! τρίζει τὸ ξύλο, χάν! καὶ σκίζεται μὲ ἀναστεναγμοὺς ποὺ μοιάζαν σὰν ἀνθρώπου· χάν! καὶ σωριάζεται ὁ γίγαντας καὶ πέφτει.

— Ὠ! φώναξε τρομαγμένος ὁ ξυλοκόπος, ὅταν εἶδε τελειωμένο τὸ ἔργο του.

— Συχώρεσέ με, γρηᾶ βαλανιδιά, συχώρεσέ μας, εἶναι γιὰ τὸ Ζοέλ μου.

Τρέμοντας ἀκόμα, χώρισε σὲ χοντρὰ κούτσουρα τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ κοίτουνταν στὸ χῶμα, μὲς στὰ σπασμένα του κλαδιά.

Τὸ Μαῦρο Διαμαντάκι, ἀπελπισμένο, ἀνατριχιάζονταν σὲ κάθε χτύπημα τοῦ τσεκουριοῦ, ἔμεινε κρυμμένο μὲς στὴν κουφάλα, ὅπου δυὸ ἐποχὲς τώρα ζοῦσε εὐτυχισμένο. Κι' ἔτσι ὁ ξυλοκόπος τὸ πῆρε στὴν καλύβα του κι' αὐτό!..

Ἀλλοίμονο! φτωχὲ μικρὲ γρύλλε! δὲν ἔχει πιὰ ἥλιο, δὲν ἔχει πιὰ ἀνθισμένα λειβάδια, οὔτε φεγγάρι ποὺ προβάλλει, ἄσπρο καὶ κρύο, στὸν οὐρανό.

Κακόμοιρο, φτωχὸ γρυλλάκι!..

* * *

Τὸ ἴδιο βράδυ — ἦταν νύχτα τῶν Χριστουγέννων — ἀθώρητοι οἱ ἄγγελοι κρεμοῦσαν στὰ παχνισμένα κλωνάρια τοῦ δάσους τὶς λύρες τους, τραγουδῶντας στὸ φύσημα τοῦ βοριᾶ, γελῶντας μὲ τὸ πεταχτὸ χτύπημα τῆς καμπάνας. Γιὰ νὰ κάμῃ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου του καὶ νὰ τιμήσῃ τὴ βραδυά, ὁ ξυλοκόπος διάλεξε γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτή, τὴν ὁλόκαλη ἀνάμεσα σ' ὅλες, τὸ πιὸ ὄμορφο κούτσουρο, αὐτὸ ποὺ εἶχε τὴν κουφάλα, ὅπου ὁ μικρὸς γρύλλος ἦταν κρυμμένος. Τὸ πῆρε, ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ τῶβαλε στὸ καπνισμένο τζάκι. Τὸ καϊμένο τὸ Μαῦρο Διαμαντάκι ἀναγκάσθηκε νἀφήσῃ τὴν κουφάλα του καὶ νὰ ζητήσῃ καταφύγιο σὲ μιὰν ἄσχημη χαραμάδα τοῦ τζακιοῦ, κατάμαυρη ἀπὸ τὴν καπνιά. Ἀλλοίμονο! σὲ λιγάκι, φλόγες κόκκινες, φλόγες χρυσὲς πετάχθηκαν μὲ χαρά, τριγύρισαν οἱ κακές, τὸ δύστυχο τὸ ξύλο ποὺ ἀναστέναξε κι' ἔχυσε χοντρὰ πικρὰ δάκρυα.

Ὅταν ὅλα τελείωσαν, ὅταν ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο κούτσουρο δὲν ἔμεινε παρὰ λίγη στάχτη κοντὰ στὶς κοιμισμένες σπίθες, τότε ὁ μικρὸς γρύλλος ἄρχισε νὰ συλλογιέται.

Τί θὰ πογίνῃ τώρα; Μπᾶ! Ἦταν τόσο ἁπλὸ πρᾶμμα! αὔριο, μόλις θὰ ρόδιζε ἡ αὐγή, θὰ γύριζε πίσω στ' ἀγαπημένο του τὸ δάσος, γιὰ νὰ ζητήσῃ καμμιὰ φιλόξενη γωνιά.

Ἀπὸ τὴν κούραση κι' ἀπὸ τὴ λύπη τὸν ἔπαιρνε πιὰ ὁ ὕπνος, ὅταν ἔξαφνα «Ντίν, ντίν, ντόν, ντίν, ντόν, ντὲν» ἄρχισαν ὅλες μαζί οἱ καμπάνες νἀντιλαλοῦν στὸν ἀγέρα.

Μόλη τὴ βαρειά του λύπη, τὸ ἔντομο θέλησε τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς ὑπέρλαμπρης χαρᾶς νὰ ἑνώσῃ στὴ χαρούμενη συνυκλία καὶ τὸ μικρὸ του τραγουδάκι τῆς ἀγάπης καί, γλυκὰ-γλυκά, μὲς στὴν κακομοιριασμένη καλυβούλα, ἀντήχησε τὸ τρίξιμό του.

Ἔξαφνα, μιὰ παιδιάστικη φωνή, μιὰ φωνὴ ὅλη χαρὰ ἀκούστηκε:

— Ὠ, μπαμπᾶ! μπαμπᾶ, τί εὐτυχία! Εἶχα παρακαλέσει τὸ μικρὸ Χριστὸ νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα δῶρο γιὰ τὰ Χριστούγεννά μου καὶ νὰ ποῦ μοῦ χαρίζει ἕνα γρύλλο, ἕνα ἀγαπημένο τριζονάκι, ἕνα φίλο, μικρούλη καὶ κατάμαυρο, ποὺ τὸ τραγούδι του τὸ χάρωπο θὰ μοῦ κρατᾷ συντροφιὰ καὶ θὰ μερώνῃ τὸν πυρετό μου. Ὠ! σ' εὐχαριστῶ, μικρὲ Χριστέ!

Ἡ φωνὴ ἀδύνατησε κι' ἔσβυσε.

Ὁ μικρὸς γρύλλος σήκωσε τὰ μάτια καὶ εἶδε, καθισμένο σὲ μιὰ παλιὰ πολυθρόνα, κληρονομιὰ τοῦ πεθαμένου παπποῦ, ἕνα χλωμὸ ἀγοράκι ὡς δώδεκα χρονῶν, μὲ τὸ πρόσωπο λυπημένο, μὲ τὴν πονεμένη ὄψη φτωχοῦ πληγωμένου πουλιοῦ. Κι' ἔβηχε, ὁ μικρούλης, ἔβηχε ποὺ νὰ σοῦ ραγίζῃ τὴν καρδιά, ἐνῶ τὸ εὐτυχισμένο του βλέμμα ἔψαχνε σ' ὅλες τὶς ἄκρες τοῦ τζακιοῦ. Σὲ λιγάκι τὸ ζωῦριο δὲν τραγουδοῦσε πιά.

— Φίλε μου γρύλλε, εἶπε ἀνήσυχο τὸ παιδάκι, μεῖνε καὶ τραγούδησε γιὰ μένα, σὲ παρακαλῶ. Θὰ ἰδῇς πόσο, μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ θὰ σ' ἀγαπῶ!

Τὸ Μαῦρο Διαμαντάκι, ποὺ σπλαχνίσθηκε τὸ φτωχὸ πλασματάκι, τὸ γλυκὸ καὶ τρυφερὸ ποὺ τὸ παρακαλοῦσε, ἔμεινε μὲς στὴν κουφάλα του τὴ σκοτεινὴ καὶ καπνισμένη.

Γιὰ τὸ παιδάκι ἀρνήθηκε τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὸν γαλάζιον οὐρανό, ἀρνήθηκε τὰ μυρωδάτα χόρτα, τὸν χαρωπὸ τὸν ἥλιο, τὸ σμαραγδένια ὄμορφό του δάσος, καὶ κάθε βράδυ τὸ νανούριζε μὲ τὸ ἀκούραστο, σπλαχνικό του τραγουδάκι.

Καὶ πολὺ ἀργότερα, ὅταν πιὰ γυρισμένος στὴ ζωή, ὁ Ζοέλ, ὁλοκόκκινος, μὲ λαμπερὸ τὸ μάτι καὶ γεμάτα χαμόγελο τὰ χείλη, ἔγεινε ἡ χαρὰ καὶ τὸ ζωντανὸ τραγούδι τῆς καλυβέτσας, ὁ μικρὸς γρύλλος πάλι δὲν ἔφυγε.

Μὲ μιὰν ὁρμὴ τῆς καρδούλας του ποὺ ἀγαποῦσε, εἶχε θυσιάσει, γιὰ νὰ χαρίσῃ λίγη εὐτυχία στὸ μικρὸν ἄρρωστο, ὅλες του τὶς ἐπιθυμίες, ὅλες του τὶς ἐλπίδες. Μὰ σ' αὐτὴ τὸν τὴ θυσία ἴσια-ἴσια βρῆκε καί τὴν ἀνταμοιβή του, γιατὶ ἡ εὐτυχία του ἦταν πιὰ νὰ ζῇ ἐκεῖ ποὺ ἀγαποῦσε, ἐκεῖ ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν.

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

«...éclate en quelque coin
l' orgue de Barbarie...»
(Nocturne Parisien - VERLAINE)

Πάλι, μέσ' ἀπ' τὸ θόρυβο
τοῦ νοῦ μου καὶ τοῦ δρόμου,
σὲ ξαιακούω, φτωχιά μου μουσική!
—καὶ λέω πὼς στάλῃ μέσα μου
ἀπ' τὸν θαμπὸ οὐρανό μου
φιλάγρυπη βροχούλα, ἁρμονική.

Πῶς νἄρθες τάχα; ἐξέφυγες
μιᾶς Μοίρας, ποὺ ἐκοιμήθη
'στὸ κορεσμένο μίσος της πιστή;
Ὦ, κι' ἂν ξυπνήσῃ, ὦ κι' ἂν τὸ ἰδῇ
πῶς ἀπολησμονήθη,
ποιὰ τὰ μοῦ κλώσῃ ἐκδίκηση φριχτή

Μὰ χτύπα ἐσὺ τὰ πλήκτρα σου
μὲς 'στὴν καρδιά μου: τώρα
σὲ θέλω πιὸ πολὺ καὶ σ' ἀγαπῶ,
γιατὶ σὲ τρέμω, ὦ Μουσική,
γιατὶ εἶναι αὐτὴ τὴν ὥρα
σὰν νὰ τρυγῶ ἀπ' ἀθέμιτο καρπό.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

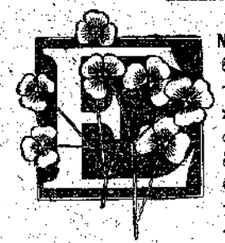

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑ καινούργιο βιβλίο τοῦ Λασκαράτου εἶναι πάντα μιὰ καινούργια ἀπόλαυση κι' ὠφέλεια. Μὰ ὅσοι γνωρίζετε τὸν ἔξοχο Κεφαλλωνίτη ποιητὴ καὶ πεζογράφο, θἀποροῦσατε. Ὁ Ἀντρέας Λασκαρᾶτος πέθανε ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια. Ποῦ βρέθηκε καινούργιο του βιβλίο; Κι' ὅμως! ἕνα πολύτιμο χειρόγραφο μ' ἀνέκδοτους «Στοχασμούς», σώθηκε σὰν ἀπὸ θαῦμα στὰ χέρια ἑνὸς νέου ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Καὶ τοὺς «Στοχασμοὺς» αὐτούς, γραμμένους τὸ 1884, τοὺς τύπωσε πρὸ ὀλίγου τὸ «Ἀθηναϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο» 'ς ἕνα κομψὸ βιβλιαράκι μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα, μὲ μιὰν αὐτόγραφη ἐπιστολή του καὶ μ' ἕνα ἱστορικὸ πρόλογο τοῦ κ. Δ. Ταγκόπουλου. Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ μοῦ χάρισε προχτὲς τὴν καινούργια ἀπόλαυση καὶ τὴν ὠφέλεια ποὺ σᾶς ἔλεγα. Γιατὶ μέσα στοὺς «Στοχασμοὺς» βρίσκεται ὁ Λασκαράτος ὁλάκαιρος. Τὸ λέει κι' ὁ ἴδιος: «Κάθε ἄλλο μου σύγγραμμα εἶναι ἁπλῶς μόνο σύγγραμμά μου· οἱ Στοχασμοί μου ὅμως εἶμαι ἐγώ». Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ βλέπει κανεὶς ὁλοζώντανο μέσα στοὺς Στοχασμούς του; εἶναι τόσο ὑπέροχος, τόσο θαυμάσιος, ὥστε μὰ τὴν ἀλήθεια λίγα βιβλία στὴ γλῶσσα μας μπορεῖ νὰ δίνουν τέτοια ἀπόλαυση κι' ὠφέλεια. Θὰ προσπαθήσω, μὲ λίγες γραμμές, νὰ σᾶς τὸν παραστήσω.

Ὁ Ἀντρέας Λασκαράτος στάθηκ' ἕνας ἠθικολόγος. Σατυριστὴς ναί, μὰ καὶ τὴ σάτυρα γιὰ ἠθικὸ σκοπὸ τὴ μεταχειρίσθηκε, καθὼς καὶ τὴν ἀχώριστη ἀπ' αὐτὴ ἐλευθεροστομία. Σ' ὅλη του τὴ ζωή, κτύπησε δυνατὰ κι' ἀμείλικτα τὶς προλήψεις, τὶς δεισιδαιμονίες, τὶς στενοκεφαλιές, τὶς ἀνοησίες, τὶς ἠθικὲς ἀσχήμιες, τὰ ἐλαττώματα τῆς κοινωνίας του. Μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴ διορθώσῃ, νὰ τὴν καλυτερέψῃ, νὰ τὴν ἠθικοποιήσῃ, νὰ τὴν ὑψώσῃ. Νὰ τὴν ὑψώσῃ ὡς ποῦ; Ὡς ἐκεῖ ποῦ στεκόταν αὐτός. Γιατὶ ἀντίθετα πρὸς μερικοὺς ἄλλους σατυριστὲς κι' ἠθικολόγους, ὁ Ἀντρέας Λασκαρᾶτος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὄχι μόνο φωτισμένος, σοφός, παρὰ καὶ καλός, ἁγνός, τίμιος, ἐνάρετος, ἠθικός. Κι' αὐτὰ ὅλα στὸν ὑπέρτατο βαθμό. Σ' ἕν' ἀπὸ τοὺς Στοχασμούς του λέει: «Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι δὲν μ' ἔκαμε παλιάνθρωπο· ἀλλὰ τὸν μέμφομαι, ὅτι μ' ἔβαλε νὰ ζῶ ἀνάμεσα σὲ παλιανθρώπους». Ἐδῶ βλέπετε ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε ὅλη τὴ συναίσθηση τῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τοὺς γύρο του ἀνθρώπους. Καὶ γι' αὐτὸ εἶχε τὸ θάρρος νὰ λέῃ γιὰ τοὺς ἐχθρούς του: «Ἂς γίνουν τίμιοι ὅπως εἶμ' ἐγώ, καὶ τότε τὰ φτιάνουμε».

Ἔται βροντόφωνοῦσε πάντα τὴν ἀλήθεια. Οὔτε ἤξερε τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτή. Ψευτιά, συμβιβασμός, πλάγιο μέσο, συνθηκολόγηση μὲ τὴ συνείδησῃ, ἦταν πράγματ' ἄγνωστα στὸ Λασκαρᾶτο. Ἤ, ἂν θέλετε καλύτερα, τὰ γνώριζε μόνο γιατὶ τἄβλεπε στοὺς ἄλλους κι' ἡ θέα τῆς ἠθικῆς αὐτῆς ἀσχήμιας τοῦ προξενοῦσε ἀποστροπίασῃ, βδελυγμία, ἀγανάκτησῃ, λύπῃ. Αὐτὰ τὰ αἰσθήματα κινοῦσαν τὴν πέννα του. Ἦταν ἀπὸ τοὺς σπάνιους ἐκείνους συγγραφεῖς ποὺ γράφουν ὄχι γιὰ δική της εὐχαρίστησῃ, ὄχι γιὰ νὰ κάμουν τέχνῃ, παρὰ γιὰ νὰ ὠφελήσουν. Γι' αὐτὸ δὲν ἐχώνευε 'κείνους ποὺ σκέπτονται μὰ δὲν γράφουν· ἢ ἐκείνους ποὺ γράφουν μὰ δὲν δημοσιεύουν. Ἕνας Στοχασμός του λέει: «Ἡ Ἀλήθεια, μέσα στὸ στῆθος ἐκείνου ποὺ δὲν τολμάει νὰ τὴν εἰπῇ, εἶναι σὰν τὰ χρήματα μέσα στὸ σεντούκι ἐκείνου ποὺ δὲν τολμάει νὰ τὰ ξοδέψῃ. Ἀλήθεια καὶ τὰ χρήματα δὲν ὠφελοῦν, παρὰ ὅταν διαδίδονται, ἐξοδεύονται». Κι' ἕνας ἄλλος: «Ἀλήθεια στὴ συνείδησῃ, ἀλλ' ὄχι ἀκόμα στὰ χείλη, εἶναι θεμέλιο, ἀπάνου στὸ ὁποῖον δὲν ἐγίνανε ἀκόμα πύργοι». (Ἐνοεῖ τοῖ χοι. Στὴν Κεφαλλωνιὰ πύργο λένε τὸν τοῖχο). Κι' αὐτὸς ἀκόμα: «Ὁ συγγραφεὺς ὁποῦ συγγράφει καὶ δὲν δημοσιεύει, εἶναι σὰν τὸν φιλάργυρο ποὺ μαζώνει καὶ δὲν ξοδεύει. Κι' οἱ δύο τοῦτοι πεθαίνουνε, χωρὶς νὰ χαροῦνε τοὺς κόπους τους».

Μ' αὐτὲς τὶς ἀρχές, ὁ Λασκαρᾶτος ἔγραφε μὰ κι' ἐδημοσίευσε. Τὰ «Μυστήρια τῆς Κεφαλλωνιᾶς», τὸ «Ἀηξούρι», τὰ «Ποιήματά», οἱ «Ἄνθρωποι Χαρακτῆρες» («Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος») κι' ἡ ἐφημερίδα «Λύχνος», εἶναι τὰ κυριώτερα ἔργα του. Γι' αὐτὰ ἐμισήθηκε ἀπὸ κείνους ποὺ κτυποῦσε, καταδιώχθηκε, ἀφορέσθηκε κι' ἀναγκάσθηκε ἕναν καιρὸ νὰ ἐκπατρισθῇ. Λίγοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο ὑπόφεραν τοὺς διωγμοὺς τοῦ Λασκαράτου γιὰ τὴν Ἀλήθεια. Ἦταν μάλιστα μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ ἐχθροί του ἐφανάτισαν τόσο πολὺ ἐναντίον του τὸν ὄχλο, ὥστε κατάντησε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ψωνίσῃ! Οἱ πωλητὲς δὲν ἔδειναν τρόφιμα στὸν... Ἀντίχριστο! Κι' ὁ Λασκαρᾶτος μὲ τὴν οἰκογένειά του, κλεισμένος στὸ σπίτι του, ἐκινδύνεψε τότε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας.—Ἀλλὰ δὲν ὑποχώρησε, δὲν ἔπαψε τὸν ἀγῶνα του στιγμή. Ἦταν βέβαιος πὼς θὰ νικήσῃ, γιατ' εἶχε μαζί του τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ἀρετή. Κι' ἐνίκησε! Ὁ πόλεμος ἔπαψε, ὁ ἀφορισμὸς λύθηκε κι' ὁ Λασκαρᾶτος, σὲ γῆρας βαθὺ καὶ θαλερό, πέθανε στὴν πατρίδα του τιμημένος καὶ λατρεμένος ἀπὸ τοὺς πατριῶτες του. Σήμερα θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος ἄνθρωπος ἀπ' ὅσους ἔβγαλε ἡ Κεφαλλωνιά. Κι' αὔριο, χωρὶς ἄλλο, στὸ Ἀργοστόλι ἢ στὸ Ληξούρι, θὰ τοῦ στήσουν ἀνδριάντα.

Τέτοιο θαυμαστὸ ἄνθρωπον μᾶς παρουσιάζουν οἱ «Στοχασμοί». Ἐσημείωσα στὸ βιβλιαράκι τοὺς πιὸ χαρακτηριστικοὺς καὶ τοὺς ἔδωσα στὴ Διάπλασι νὰ τοὺς δημοσιεύσῃ, γιὰ νὰ ἰδῆτε τί στοχαζόταν ὁ Λασκαρᾶτος γιὰ τὴν Ἀλήθεια, γιὰ τὴν Ἀρετή, γιὰ τὴ Συνείδησῃ, γιὰ τὴν Ἠθική, γιὰ τὴν Ὑπόληψῃ, γιὰ τὸ Χρέος... Ἀλλὰ τέτοιους ἠθοπλαστικοὺς στοχασμοὺς βρίσκει κανεὶς ἄφθονους 'ς ὅλα τὰ βιβλία τοῦ Λασκαράτου. Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς δὲν ὑπάρχει Ἕλληνας συγγραφέας, ποὺ νὰ ὠφελῇ, νὰ δυναμώνῃ καὶ νὰ κάνῃ ἠθικὸ καὶ τίμιο τὸν ἀναγνώστη του, σὰν τὸν Ἀντρέα Λασκαρᾶτο. Ὅσο περνᾷ ὁ καιρός, τόσο μεγαλύτερη ἀξία θἀποκτοῦν τὰ ἔργα του καὶ τόσο περισσότερο θὰ διαδίδονται. Μιὰ μέρα, διαλεχτὰ ἀποσπάσματα ἀπ' αὐτά, τὰ πιὸ κατάλληλα, θὰ μποῦν καὶ στὰ Σχολεῖα. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τότε θὰ μορφώνουνται πιὸ γρήγορα οἱ δυνατοί, οἱ ἀλύγιστοι, οἱ ἴσιοι, οἱ διαμαντένιοι ἐκεῖνοι χαρακτῆρες, ποὺ χρειάζεται κάθε Ἔθνος γιὰ νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ προοδεύῃ. Ὤ, θὰ εἶχα μεγάλη ἐκτίμησῃ καὶ πεποίθησῃ στὸ νέο ἐκεῖνο, ποὺ ὁ πιὸ ἀγαπημένος του διδάσκαλος—συγγραφέας θὰ ἦταν ὁ Ἀντρέας Λασκαρᾶτος!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦμε, πλοίαρχε, ἐπρόσθεσε ὁ Φρίτς, εἶναι νὰ γιατρευθῇ ἡ πληγή σας καὶ νὰ δυναμώσετε. Δὲν πειράζει νὰ μείνουμε ἐδῶ μιὰ δυὸ ἑβδομάδες. Ἄμα σηκωθῆτε, θὰ ἰδῆτε τὰ πράγματα μόνος σας καὶ θἀποφασίσετε τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Ξεφορτωσαν τότε τὰ πράγματά ποὺ εἶχε ἡ βάρκα, — τὸ σάκκο μὲ τὴ γαλέττα, τὰ βαρέλια, τὰ κάρβουνα, τὰ ροῦχα, τὰ σκεπάσματα, τὰ μαγειρικὰ σκεύη,—καὶ τὰ κοῦβάλησαν ὅλα στὴ σπηλιά. Τὸ μικρὸ φουρνέλλο τὸ ἔστησαν ἀπέξω, γιὰ νὰ κάμουν τὸ χελωνόζουμο.

Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φρίτς καὶ τοῦ Μπλόκ, ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ μεταφέρθηκε στὴ σπηλιά. Ἐκεῖ τὸν περίμενε ἕνα καλὸ στρῶμα ἀπὸ ξερὰ φύκια, ποὺ τὸ εἶχαν κάμει ἡ Τζέννυ κι' ἡ Ντόλλ. Σ' αὐτὸ ξαπλώθηκε καὶ κοιμήθηκε λίγες ὧρες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ἡ ἐγκατάστασις.— Πρώτη νύκτα στὴν ἀκτὴ ἐκείνη. — Ὁ Φρίτς κι' ἡ Τζέννυ. — Ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ καλυτερεύει.—Συζητήσεις.—Ἀνάβασις στὴν ἀπρόσιτη κορυφή. —Ἡ νύκτα τῆς 26—27 τοῦ Ὀκτώβρη.

Δύσκολα θὰ βρισκόταν καλύτερο μέρος γιὰ ἐγκατάσταση ἀπ' αὐτὴ τὴ σπηλιά. Στὰ διάφορα κοιλώματα, ποὺ σχηματίζονταν

μέσα, καθένας μπόροῦσε νἀπομονώνεται ὅσο ἤθελε. Μόνο ποὺ τὰ κοιλώματα αὐτά, καθὼς κι' ὅλη σχεδὸν ἡ σπηλιά, ἦταν σκοτεινά. Ἀλλ' ἀδιάφορο. Τὴ νύκτα μόνο θὰ καθόνταν ἐκεῖ-μέσα. Τὴν ἡμέρα, ὅταν τοὐλάχιστο δὲν ἦταν κακοκαιρία, θὰ ἐβγαίναν ὅλοι ἔξω, κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ θὰ μεταφερόταν στὸ ὕπαιθρο, γιὰ νἀναπνέῃ τὸν ὑγιεινὸ ἀέρα τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ νὰ ἡλιάζεται.

Σ' ἕν' ἀπὸ τὰ κοιλώματα τῆς σπηλιᾶς, ἐγκαταστάθηκαν ἡ Τζέννυ μὲ τὸν ἄνδρα της. Σ' ἕν' ἄλλο, μεγαλύτερο, ὁ Τζέιμς Οὐόλστων, ἡ γυναῖκα του κι' ὁ μικρὸς Μπόμπης. Ὅσο γιὰ τὸ Φραγκίσκο, αὐτὸς θὰ κοιμώταν σὲ μιὰν ἄκρη τῆς σάλας, ποὺ ἦταν γιὰ ὅλους. μαζὶ μὲ τὸν πλοίαρχο Γκοὺλδ καὶ τὸν Τζὼν Μπλόκ. Ὁ τόπος λοιπὸν δὲν τοὺς ἔλειπε στὴ σπηλιά, ποὺ ἀκόμα μάλιστα δὲν ἤξεραν ὅλο της τὸ βάθος.

Τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας ἀφιερώθηκε στὴν ἀνάπαυση. Ἦταν τόσο κουρασμένοι ὅλοι ἀπὸ τὶς περιπέτειες καὶ τὶς συγκινήσεις μιᾶς ὁλάκαιρης ἑβδομάδας! Πολὺ χρόνιμη ἦταν γιὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασῃ ποὺ εἶχαν κάνει, νὰ μείνουν καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες στὸν ὅρμο ἐκεῖνο, ὅπου μποροῦσαν ὁπωσδήποτε νὰ ζήσουν. Ἔπρεπε τώρα νὰ συλλογισθοῦν τὸ παρόν· ἀργότερα θὰ συλλογιζόνταν τὸ μέλλον.

Ὡστόσο τὸ μέλλον αὐτὸ δὲν ἦταν πολὺ ρόδινο, ἂν θἀναγκαζόνταν νἀφήσουν τὸ νησὶ ἐκεῖνο καὶνὰ ξαναμποῦν στὴ βάρκα, γιὰ νὰ κάμουν ταξεῖδι στὸν Ὠκεανό... Ποιός ξέρει τί κίνδυνοι τοὺς περίμενάν στὴν κατανούργια αὐτὴ προσπάθεια κι' ἂν θὰ γλύτωναν ἀπ' ὅλους ὡς τὸ τέλος!..

Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐδείπνησαν μὲ ζουμί, κρέας κι' αὐγὰ χελώνας, ὁ Φραγκίσκος ἔκαμε τὴν προσευχὴ κι' ὅλοι μπῆκαν στὴ σπηλιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ' πλοίαρχος, μὲ τὶς περιποιήσεις τῆς Τζέννυ καὶ τῆς Ντόλλ, δὲν ἔτρεμε πιὰ ἀπὸ πυρετό. Ἡ πληγή του ἐπλησίαζε νὰ κλείσῃ. Μποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν πὼς γρήγορα θὰ γινόταν καλά.

Δὲν ἔγεινε ἀνάγκη νἀγρυπνήσῃ κανένας τὴ νύκτα. Φόβος δὲν ἦταν οὔτε ἀπὸ ἀγρίους οὔτε ἀπὸ ἄγρια ζῶα, στὴν ἔρημη ἐκείνη ἀκτή. Τὴ σιωπή της δὲν τὴν ἔκοβαν παρὰ οἱ τραχεῖες καὶ μελαγχολικὲς κραυγὲς τῶν θαλασσοπουλιῶν. Κι' ὁ ἄνεμος λίγολίγο εἶχε πέσει. Καμμιὰ πνοὴ δὲν ἔσχισε τὸ διάστημα ὡς τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου.

Οἱ ἄνδρες βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὰ χαράκματα. Πρῶτος ὁ Τζὼν Μπλόκ κατέβηκε ὡς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ἀραγμένη ἡ βάρκα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κολύμπουσε μὰ γρήγορα θὰ τραβιόνταν τὰ νερὰ καὶ θὰ τὴν ἄφιναν ἀπάνω στὸ στεγνὸ ἄμμο. Δεμένη καλά, δὲν εἶχε κτυπήσει καθόλου στοὺς βράχους καί, ὅσο φυσοῦσε ἀπὸ τὴν ἀνατολή, τέτοιο φόβο δὲν εἶχε. Ἂν ἄλλαζε ὁ καιρός, θὰ κοίταζαν νὰ τῆς βροῦν ἄλλο ἀραξοβόλι. Ἄλλωστε φαινόταν πὼς ὁ καιρὸς εἶχε φτιάσει σταθερά· ἦταν πιὰ καλοκαίρι.

Στὸ γυρισμό, ὁ ναύκληρος βρῆκε τὸν Φρίτς καὶ μίλησε μαζί του γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Ἀξίξει τὸν κόπο νὰ τὸ σκεφθοῦμε, εἶπε. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ βάρκα μας! Ἐχουμε μιὰ σπηλιά, ποὺ εἶναι τέλειο πρᾶμα. Μὰ δὲν μποροῦμε καὶ νὰ ταξειδέψουμε μ' αὐτὴ κι' ὅταν θἄρθῃ ἡ ὥρα νὰ φύγουμε,—ἂν ἔλθῃ,—πρέπει νὰ μποροῦμε νὰ τὸ κάμουμε.

— Βεβαιότατα, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς καὶ θὰ πάρουμε ὅλα μας τὰ μέτρα, γιὰ νὰ μὴν πάθῃ ἡ βάρκα μας τὸ παραμικρό. Ἴσως μάλιστα ἀπὸ τἄλλο μέρος τοῦ ἀκρωτηριοῦ, θὰ βρίσκαμε γι' αὐτὴ καλύτερο ἀραξοβόλι.

— Θὰ ἰδοῦμε, κύριε Φρίτς. Γιὰ τὴν ὥρα ἂς πᾶμε νὰ πιάσουμε χελώνες. Μὲ συνοδεύετε;

— Ὄχι, Μπλόκ, πήγαινε μόνος σου. Ἐγὼ θὰ γυρίσω στὸν πλοίαρχο. Ἡ ἀναπαυτικὴ αὐτὴ νύχτα θὰ λιγόστεψε τὸν πυρετό του. Θὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ θέλῃ βέβαια νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν κατάσταση.

— Δίκηο ἔχετε, κύριε Φρίτς. Καὶ νὰ τοῦ πῆτε πὼς, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος.

Σὲ λίγο ὁ ναύκληρος βρισκόταν στὸ μέρος, ὅπου χῆες ἀπάντησαν τὶς χελώνες.

Ὁ Φρίτς γύρισε στὴ σπηλιά, ποὺ ἐκεῖ κοντὰ ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ Τζέιμς κουβαλοῦσαν φύκια. Ἡ κυρία Οὐόλστων συγύριζε τὸ μικρὸ Μπόμπῃ, ἐνῶ ἡ Τζέννυ κι' ἡ Ντόλλ ἦταν ἀκόμα κοντὰ στὸν πλοίαρχο. Στὴ γωνιὰ τοῦ ἀκρωτηριοῦ, ἡ φωτιὰ σπινθήριζε κάτω ἀπὸ τὸ φουρνέλλο, τὸ κρέας ἀρχίζε νὰ κοχλάζῃ κι' ἕνας ἄσπρος ἀτμὸς ξέφευγε ἀπὸ μέσα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΥ κ. ΑΝΑΝΙΑΔΗ

Κοιμώταν ἥσυχα ὁ κ. Ἀνανιάδης, ὅταν κάποιος νυκτερινὸς κρότος τὸν ἐξύπνισε. Ἀνοίγει τότε τὰ μάτια του καί. στὸ ἀμυδρὸ φῶς, ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὶς ἀγριλλίες, βλέπει μπροστά του ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ φορεῖ καπέλλο κι' εἶναι κουκουλωμένος μ' ἕνα μαῦρο ἐσταυφόρι... Ὁ κ. Ἀνανιάδης τρομάζει. «Κλέφτης! λέῃ, πυροβολεῖ! Μπάμ! μπάμ! μπάμ!.. Ὁ καπνὸς τοῦ κρύβει μιὰ στιγμὴ τὸν κλέφτη. Ἀλλὰ σὲ λίγο, ποὺ διαλύεται τὸ σύνεφο, τὸν βλέπει πάλι, σωριασμένο κάτω. Τὸν σκότωσε. πιάει;... Ὁ κ. Ἀνανιάδης σηκώνεται νὰ ἰδῇ. Καί... τί νὰ ἰδῇ! Ὁ κλέφτης του δὲν ἦταν συλλογίζεται. λωποδύτης, κακοῦργος! Τὸ πιστόλι μου γρήγορα!..» Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἁρπάζει τὸ πιστόλι του, ποὺ τὴ νύχτα τὸ ἔχει πάντα κοντά του, καὶ ρωτᾷ.: «Τὶς εἶ!» Μιλιά. Ὁ κλέφτης δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ μιλοῦν, εἶναι βέβαια ἀπὸ κείνους ποὺ σκοτώνουν. Καὶ γιὰ νὰ τὸν προλάβῃ, ὁ κ. Ἀνανιάδης, χωρὶς ἄλλη λέξῃ, πυροβολεῖ: Μπάμ! μπάμ! μπάμ!.. Ὁ καπνὸς τοῦ κρύβει στὸν κ α λ ό γ ε ρ ο!... Καὶ τώρα κλαίει τὸ τρύπιο του καπέλλο καὶ τὸ τρύπιο του ἐπανωφόρι...

—Ὁ μῦθος δηλοῖ πὼς τὴ νύχτα, πρέπει νὰ θυμᾶται κανεὶς κοὶ τὴν ὀπτικὴ ἀπάτη καὶ νὰ μὴ βιάζεται πολύ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΒΟΣΚΟΣ

Κάτ' απ' τὸ πεῦκο καθιστὸς
ὁ ξένοιαστος βοσκός,
μὲ τὴ φλογέρα τὴ λαμπρή
σκορπάει μελωδίες
κ' ἀχνοσκορπιοῦνται γύρω του,
στὴν ἥσυχη κοιλάδα,
ποὺ μπρός του ὁλοπράσινη
ξοπλώνεται μὲ μάγια.

Δίπλα, τὰ ἄσπρα πρόβατα
μὲ τὸ παχὺ μαλλί,
τρῶνε σιγά, μὲ ὄρεξη,
τὸ ἄφθονο χορτάρι,
καὶ μερικά, τὰ πιὸ μικρά,
εἶν' ξαπλωτὰ μὲ χάρη
στὰ πλάγια τοῦ χοντροῦ σκυλιοῦ,
ποὺ ξάγρυπνο φυλάει.

Διὼ-τρία, λίγο ξέμακρα,
σὲ μιὰ λίμκα νερὸ
σκυφτά, βουτοῦν, ξαναβουτοῦν
τὰ μυτερὰ μουσούδια,
Γιὰ λιγο ἔτσι στέκονται
καὶ ἔπειτα, τρελλὰ -
πηδῶντας, ξαναέρχονται
στὴ λευκομάλλα μάντρα.

Ὁ ξέγνοιαστος μικρὸς βοσκὸς
τίποτα δὲν κοιτάει,
μονάχα στὴ φλογέρα του
δίνει τὴν προσοχή του,
καὶ νότες βγάζει ἁρμονικὲς
ποὺ καθεμιὰ ἠχάει
κυματιστά, στὴν ἔρημη
κοιλάδα κ' ἀχνοσβυέται...

Νύσης Ἄνος

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

[Στὸν διαλεχτό μου φίλο Γιάννη Κόλλα].

Ἤτανε ἡ παραμονὴ τοῦ χωρισμοῦ μας. Τὴν ἄλλη μέρα πρωΐ-πρωΐ, θἀφεύγες, θὰ πήγαινες πρὸς τὴν ὡραία Ἰταλία. Μόνοι οἱ δυό μας περπατούσαμε, θλιμμένοι, σιγανά, κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα δέντρα τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας. Ἤτανε ἡ λίγη ὥρα ποὺ μπορούσαμε νὰ μείνουμε μόνοι, γιατὶ τὴν ἑπομένη θὰ σὲ κατευοδόναμε στὸ βαπόρι μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους. Περπατούσαμε σιγά, χωρὶς νὰ μιλᾶμε πολύ. Ὁ νοῦς μας ἄθελα γύριζε στὰ περασμένα. Σ' εἶχα γνωρίσει πρὸ δώδεκα χρονῶν στὴν Κέρκυρα. Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια χωριστήκαμε. Τώρα τελευταῖα ξανασυναντηθήκαμε ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα, ὅπου περάσαμε ἀξέχαστα δυὸ χρόνια. Θυμᾶσαι; Μαζὶ μαθήματα, περίπατο, φροντιστήριο, μπάνια, ἐξετάσεις. Μαζὶ κάναμε ὅλες τὶς τρέλλες. Θυμᾶσαι τ' ἀπογεύματα ποὺ περάσαμε στὴν καμαρούλα σου ἐγώ, ἐσὺ κι' ὁ Ντίνος, στὴν ὥμορφη καμαρούλα σου, ποὺ δὲν εἶχε καθόλου τοῖχο, — τὰ θαυμάσια σκίτσα σου κι' οἱ ὥμορφες ζωγραφιές σου τὸν εἴχανε σκεπάσει ὅλο, — τ' ἀπογεύματα ἐκεῖνα ποὺ περάσαμε μιλῶντας, παίζοντας, θαυμάζοντας ἀπὸ τὴν κάμαρά σου στὴν Ἀθήνα; Καὶ μιλήσαμε τότε, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, γιὰ τὸ χωρισμό μας.

Ἡ τύχη γιὰ δεύτερη φορὰ μᾶς χώριζε. Συλλογιζόμαστε τὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ, τὴ λύπη τῆς μοναξιᾶς.

— Ἂς ἐλπίσωμε, σοῦ εἶπα, ὅτι ἐκεῖ, στοὺς νέους ὁρίζοντες, στὸν θαυμάσιο οὐρανὸ τῆς Ἰταλίας, θὰ διασκεδάσης ὥμορφα τὴ μοναξιά σου καὶ γρήγορα θὰ ξεχάσης τὴ λύπη σου.

— Ὄχι, φίλε μου, ἐσὺ πρῶτος θὰ ξεχάσης τὴ λύπη σου· γιατὶ μένεις ἐδῶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους μας καὶ δὲν χωρίζεσαι παρὰ μόνο ἐμένα· ἐνῷ ἐγὼ σᾶς χάνω ὅλους τοὺς καλοὺς μου φίλους... Τώρα μένω μόνος...

— Ἔχεις δίκηο, φίλε μου...

Καὶ συνεχίσαμε χωρὶς κουβέντα τὸν περίπατό μας, γιὰ νὰ μὴν προξενήσουμε μεγαλύτερη λύπη μὲ τὰ λόγια στὸν πόνο μας.

Κύκνος

ΟΜΟΡΦΙΑ

Στὴν Ἰωαννίκοντα

Σκλάβα στὰ πόδια σου, Ὁμορφιά,
Σκορπίζω τῆς καρδιᾶς μου τὰ [λουλούδια
Κι' ὑψώνεται ἡ ἀγνή τους εὐωδιὰ
Σ' ὁλόμορφα, μὰ ἀνείπωτα τρα- [γούδια.

Σκλάβα στὰ πόδια σου, γλυκειά μου [Ὁμορφιά,
Μὲ μιὰν ἐλπίδα σέρνομαι σιμά σου,
Μὲς στὴν ψυχή μου νὰ σοῦ κλείσω [τὴ θωριά,
Πρὶν νὰ διαβῆς στὸ αἰώνιο πέρα- [σμά σου.

Κ' ἔτσι τὰ μάτια μου κρυσταλλω- [μένα πιά,
Γυρίζοντας παντοῦ θὰ σ' ἀντι- [κρύουν
Καὶ μέσ' ἀπ' τὴ δική σου ἀγνὴ [ὁμορφιά,
Τὸν κόσμο πιὸ ὡραῖο θὰ ξεχωρί- [ζουν.

Μελλοθάνατη

ΤΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ

— Ἔεεεεε!

— Φσσσσσσ!

Γλυστρῶντας στὰ πράσινα πλάγια τοῦ βουνοῦ, τὸ τσοπανόπουλο κατέβαζε τὰ γίδια. τοῦ "ἀπ' τὴ βοσκή, σὰ βράδυασε. Κι' οἱ φωνές του συνοδεύονταν μὲ τὰ βελάσματα τῶν γιδιῶν, ποὺ ἀχόρταγα ζητοῦσαν καὶ στὸ βοῦρλο τὸν ἐπηδοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Καὶ τὸ τσοπανόπουλο, ἀφοῦ ἔπαιξε κι' αὐτὸ τὴ φλογέρα του, εἶχε ὀρεξη νὰ τρέξῃ καὶ μὲ τὴν πρόφαση νὰ μαζέψῃ τ' ἀνυπότακτα γίδια, πήδαγε τσιλιμπρὰ πέτρες, σχισμάδες, πεσμένα κλαδιά, ὅ,τι εὕρισκε μπροστά του. Καὶ μὲ τὶς φωνές του κατέβαζε τὰ γίδια στὸ μαντρί, γιατὶ βράδυασε. Κι' ὁ ἥλιος γέροντας πίσω ἀπ' τὰ βουνά, κοκκινίζε πέρα τὴ θάλασσα, καὶ τὰ σύννεφα πολύχρωμα ἔδιναν περισσότερη μεγαλοπρέπεια στὴ ψύχη. Κι' ἀπόμακρα ἀντιηχοῦσε ἡ φωνὴ τοῦ εὐθυμου τσοπανόπουλου:

— Ἔεεεεε...

— Φσσσσσ..

Κρίνος

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ

Μόλις εἶχε προβάλει ἀπὸ τὸ βουνὸ ἡ σελήνη καὶ τὸ φῶς της, πέφτοντας πλάγια στὰ δέντρα, τὰ ἐξαΰλωνε, τοὺς ἔδινε τὴ μορφὴ φαντασμάτων καὶ τὰ γεμάτα φύλλα κλωνάρια τους, ποὺ μόλις κουνιόνταν στὸ βραδυνὸ ἀεράκι, φαινόνταν σὰν μύρια χέρια ποὺ κάτι ἀόρατο χαϊδεύανε... Δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ, πέταξα τὴν κουβέρτα ποὺ ἡμουνα σκεπασμένος, βγῆκα καὶ κάθησα μπρὸς ἀπ' τὸ Ἀρχηγεῖο. Ἐρημιὰ καὶ γαλήνη, εἶχαι τὰ μόνα ποὺ ἀμέσως σοῦ κάνουν ἐντύπωση σὲ τέτοιες στιγμές. Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀνεπαίσθητο μουρμουρητὸ τῶν φύλλων καὶ τὸ κανονικὸ καὶ σιγανὸ βάδισμα τῶν σκοπῶν, ποὺ φρουροῦν τὸ στρατόπεδο.

Ἐγὰ μακρινὸ καὶ βαρὺ σφύριγμο δείχνει πὼς κάποιο βαπόρι περνάει ἀνοιχτὰ στὴ θάλασσα, ποὺ ἡσυχη γλύφει τὰ βραχάκια ποὺ εἶναι πλάϊ μας.

Κι' ὁ νοῦς μου πετάει σὲ διάφορες σκέψεις, τὴν κάθε μιὰ ἐντελῶς διάφορη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Πόσο ὄμορφη, εἶναι ἡ ζωὴ ποὺ περνοῦμε ἐμεις!.. Τί χάνουνε τὰ ἄλλα παιδιά, ποὺ μένουν στὶς πόλεις μέσα, στὸ μολυσμένο ἀέρα τους!..

— Ἀρχιφύλαξ, ἀλλαγή!..

Ἡ φωνὴ τοῦ σκοποῦ μοῦ διακόπτει τὶς σκέψεις καὶ μὲ ξαναφέρνει στὴν ὑπηρεσία μου: Εἶμαι ὁ ἀρχιφύλαξ γιὰ τὴ νύχτα ἐκείνη.

Ἄθως

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Τὸν εἶχα γνωρίσει ἀπὸ καιρό. Ὁ κύριός του καθότανε κοντὰ στὸ σπίτι μας. Μιὰ μέρα, — εἴχαμε ἀλλάξει σπίτι, — ἐκεῖ ποὺ καθόμουν στὸ γραφεῖο μου κι' ἔγραφα, ἄκουσα νὰ χτυπᾷ ἡ πόρτα σὰ νὰ τὴν σπρώχνανε ἀπ' ἔξω. Σηκώνομαι καὶ ἀνοίγω. Ἤταν αὐτός, μούσκεμα ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ ἀδύνατος, κατσὶ καὶ κοκκαλο. Τοῦ ἔδωσα νὰ φάῃ λίγο ψωμὶ καὶ σὲ λίγο, μέσα στὴ ζεστασιὰ τῆς κάμαρας, στέγνωσε. Πόσο τὸν ἀγαποῦσα αὐτὸν τὸ σκύλο, δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε!

Σκέφθηκα μιὰ στιγμὴ νὰ τὸν κρατήσω, μὰ ἀμέσως μετάνοιωσα· ἤξερα πόσο τὸν ἀγαποῦσε ὁ ἀφέντης του καὶ πόσο θὰ λυπόταν ἂν τὸν ἔχανε. Σὲ λίγο ὁ σκύλος, σὰ νὰ θυμήθηκε τὸ ἀφεντικό του, πῆγε καὶ στάθηκε στὴν κλειστὴ πόρτα καὶ, γυρισμένος κατὰ μένα, μὲ κοίταζε μὲ τὰ ἐκφραστικά του μάτια. σὰ νὰ μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξω. Λυποῦμαι νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ, γιατὶ εἶχα τόσον καιρὸ νὰ τὸν δῶ, — ἀπὸ τότε ποὺ ἀλλάξαμε σπίτι, — μὰ κι' ἀπὸ τἄλλο μέρος λυποῦμαι πιὸ πολὺ νὰ τὸν βλέπω νὰ ὑποφέρῃ. Πῆγα κοντά του, τὸν ἀγκάλιασα σφιχτά, τοῦ φίλησα τὴν κρύα του μουρη καὶ τοῦ ἄνοιξα τὴν πόρτα. Ἐκεῖνος στάθηκε μιὰ στιγμή, μὲ κοίταξε καλὰ στὰ μάτια. σὰ νὰ μὲ ἀποχαιρετοῦσε, καὶ τρεχάλα ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ νοικοκύρη του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἤρθε πάλι. Στάθηκε κοντά μου· ὄρθιος σὲ μιὰ χαριτωμένη στάση. Κάθησε μαζί μου δυὸ ὧρες ἀπ' ἐνα-κάτου κι' ἔφυγε πάλι...

Τώρα πιὰ εἴμαστε οἱ καλύτεροι φίλοι. Διὼ φορὲς τοὐλάχιστο τὴν ἡμέρα ἔρχεται σὲ μένα. Ἂν δὲν εἶμαι κεῖ, θὰ τὸν βρῶ νὰ φυλᾷ δίπλα στὸ γραφεῖο μου. στὴ χαριτωμένη του στάση. Θὰ τὸν χαϊδέψω ἀρκετὰ καὶ ὕστερα θὰ φύγῃ, γιὰ νὰ ξαναρθῇ πάλι...

Στέφανος Μυρα'νης

ΑΥΓΗ

Λιποψυχάει τ' Αὐγεριγοῦ
ἡ ὕστερη λαμπάδα
καὶ τἄστρα ὅλα χάνουνται
μέσα σὲ μιὰ χλομάδα.

Χαμογελάει ὁ οὐρανός.
ἀναγαλλιάζει ἡ πλάση,
Τ' ἀηδόνι γλυκοκελαϊδεῖ
μέσα σκάπόσκια δάση

Καὶ ροδοσκάει ὁ ὁρίζοντας...
Σὰ νύμφη στολισμένη
προβάλλει ἡ Αὐγή, μυριόφεγγη
καὶ πεπλοφορεμένη!

Στέφανος Ἀμάραντος

ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΤΖΑΚΙΟΥ

Στὴ μαυρισμένη καμινάδα ἀνέβαινε σταχτὴς ὁ καπνὸς ἀπ' τὰ κούσουρα, ποὺ καιγόντουσαν κεκίζοντας μὲ κόκκινη λάμψη. Τὸ θαμπὸ λυχνάρι, ποὺ ἦταν κρεμασμένο κοντὰ στὸ τζάκι, φώτιζε, μπροστὰ στὸν παπὰ Ἰγνάτιο, τὸ κιτρινισμένο βιβλίο, ὅπου ἦταν γραμμένοι οἱ βίοι τῶν Ἁγίων. Κι' ἡ κόρη τοῦ παπᾶ, ἡ μαυροφορεμένη, καθότανε δίπλα του μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της, τὶς τρεῖς παρηγοριές της.

Ὅλοι, μὲ τὰ σκιερὰ πρόσωπα, ποὺ τὰ φώτιζε μονόμπαντα ἡ κόκκινη λάμψη τῆς φωτιᾶς, κοίταζαν τὴν ὀκιερὴ γαλήνια ὄψη τοῦ παπᾶ μὲ τ' ἄσπρα γένεια, ποὺ διάβαζε ἀγάλι-ἀγάλι. Κι' ἡ σκιερὴ κάμαρα μὲ τὰ φτωχοπράγματα, σὲ μερὲς σὲ μερές, ἀντιφέγγιζε τὴ μυστηριακὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς.

Μέσ' στὶς φκιὲς καὶ μέσ' στὰ κόκκινα ἀντιφεγγίσματα, σὰν κάτι μυστηριακὸ φαινόντουσαν ὅλα καὶ φάνταζαν περισσότερο μὲ τὴν ἤρεμη φωνὴ τοῦ παπᾶ Ἰγνάτιου, ποὺ διάβαζε, στὶς σκιερὲς μορφὲς καὶ τὶς σιωπηλές, γιὰ τοὺς Ἁγίους. Σ' αὐτὴ τὴν εὐλάβεια πνιγόντουσαν οἱ βόγγοι τοῦ βορριᾶ καὶ τῆς βροχῆς τὸ κλάμμα ὁλογυκτίς.

Πάλμυς

Η ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Ἕνας καυχησάρης καυχιόταν πὼς ταξείδευσε σὲ πολλὰ μέρη.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἔλεγε πάλι γιὰ τὰ ταξείδια του, ἕνας κύριος τοῦ εἶπε:

— Θὰ γνωρίζετε βέβαια, κύριε, πολὺ καλὰ τὴν Γεωγραφίαν.

Κι' ἐκεῖνος, ποὺ δὲν ἤξερε οὔτε τὴ λέξη, ἀποκρίθηκε:

— Ἐκεῖ μόνο δὲν πῆγα, μὰ μοῦ φαίνεται νὰ πέρασα πολὺ κοντά.

[*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*]

Σὲρ Ραβεγκὲρ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Κάποτε ἕνας κύριος, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του, εἶδε ὅτι τοῦ ἔλειπε ἡ ταμπακιέρα του. Κι' ἀφοῦ ἔφθασε στὸ σπίτι του, ἔγραψε στὸ φίλο του τὰ ἑξῆς:

Ἀγαπητέ μου,

Μοῦ λείπει ἡ ταμπακιέρα μου καὶ ὑποθέτω ὅτι τὴν ἄφησα στὸ σπίτι σου. Κοίταξε, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἂν τὴν εὕρῃς, νὰ μοῦ τὴν στείλῃς μὲ τὸν κομιστὴ τῆς ἐπιστολῆς μου. Ὁ φίλος σου Δ...»

Ἔκλεισε τὸ γράμμα καὶ φώναξε τὸν ὑπηρέτη του γιὰ νὰ τὸ πάῃ. Ἀλλὰ καθὼς τοῦ τὸ ἔδινε, τὸ χέρι του κτύπησε στὸ παντελόνι του κι' ἔνοιωσε κάτι βαρύ. Βάζει τότε τὸ χέρι του καὶ βλέπει ὅτι ἡ τσέπη του εἶχε σχισθῆ καὶ ἡ ταμπακιέρα εἶχε χωθῆ στὴ φόδρα. Ἀμέσως ἀνοίγει πάλι τὸ γράμμα καὶ προσθέτει: «Μὴν κάμῃς τὸν κόπο, γιατὶ τὴν ταμπακιέρα μου τὴν βρῆκα».

Ἔπειτα τὸ ξανακλείνει καὶ τὸ στέλνει στὸ φίλο του.

Ἀνθισμένη Ἀνοιξις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαρία, ἔστειλες τὰ μέτρα σου γιὰ τὸ φόρεμά σου· στὸ θεῖο σου;

— Ὄχι, μαμμά. Τοῦ ἔστειλα τὴ φωτογραφία μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νοβέλλα

***

Ἡ Μητέρα. — Τάκη μου, αὐτὴ ἡ ταρτίνα ἔχει πόρα πολὺ γλυκό... Θὰ σὲ βλάψῃ!

Ὁ Τάκης. — Τότε νὰ φάω μόνο τὸ γλυκό της!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδ. Αὐγουλᾶς

***

— Νὰ ἕνας πλούσιος, ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ πὼς ἐπλούτισε γδύνοντας τὸν κόσμο.

— Τόσο τίμιος ἦταν;

— Ὄχι, ἤτανε... ράφης!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρουσοσταλίδας

***

Ὁ Κόλπος τῆς Ἀντάλειας, ποὺ γράφει ἀπὸ τώρα... μυθιστορήματα, ἴδου πῶς τελειώνει κάποιο τοῦ μυθιστόρημα, ὅπου διηγεῖται ὁ ἥρως:

«Ἀπέθανα δὲ τὴν 1 Ἀπριλίου 1915 εὐτυχής, γύρω μου δὲ ἦταν τὰ παιδιά μου, καὶ τὰ ἔγγονια μου, τὰ ὁποῖα ἔκλαιγαν.....»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχερίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ ἠμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀγατολῆς διὰ διαταγτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 16 Φεβρουαρίου 1921

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν "Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ", ἀμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.("Ἴδε φύλ.1—3.)

Κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, τὸ ξεσπάθωμα πῆγε πολὺ καλά. Τὰ μεγάλο εὐχαριστῶ στὰ καλά μου τὰ παιδιά, ποὺ μὲ τόσο ζῆλο ἐργάζονται γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ μὲ βοηθοῦν στὸ δύσκολο κὰὶ πολυδάπανο ἔργο μου.

Καὶ εἰσηγητὴς Διαγωνισμοῦ ὁ νέος μου συνεργάτης κ. Μιχ. Δ. Στασινόπουλος! Νὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενα... τόσο γρήγορα. Καὶ ὅμως εἶναι γεγονός. Μερικοὶ νέοι ἵδρυσαν μιὰ «Φιλολογικὴ Συντροφιά» — «Ἀνθώνα» τὸ καθαυτὸ ὄνομά της, — ποὺ ἐπροκήρυξε καὶ διηγηματογραφικὸ Διαγωνισμό. Κι' αὔριο, Κυριακή, στὴν ὁδὸν Σολωμοῦ 51, — κάποιο σχολεῖο εἶναι, νομίζω, ἐκεῖ, — στὶς 10 1)2 π. μ. ὁ κ. Στασινόπουλος θὰ διαβάσῃ τὴν κρίσιν. Ἐ, ὅσοι θέλετε νὰ τὸν ἴδητε καὶ νὰ τὸν ἀκούσετε, μπορεῖτε νὰ πᾶτε ἐλεύθερα.

Ναί, *Πολύκηρ Δασάρ*, εἶχα πολλὲς φασαρίες αὐτὸν τὸν καιρὸ κι' ἔρειν-να πίσω στὴν Ἀλληλογραφία μου. Γί' αὐτὸ παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ ἔχουν λίγη ὑπομονή... Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως» ὠνομάσθησαν οἱ Διαγωνισμοὶ ἐπείνοι, ἐπειδή, στὴν ἀρχὴ μάλιστα, ἦταν σὰ μιὰ *συναναστροφή*, ὅπου ἐρχόνταν τὰ παιδιὰ καὶ μιλοῦσαν μὲ τὴν Διάπλασή καὶ τοὺς σπιτικούς της. Κ' οἱ συναναστροφὲς αὐτὲς γίνονται σὴν ὥρα Κυριακή, ποὺ τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν σχολεῖο.

Μὲ πολλὴ μου χαρά, *Γυδειωτάκη*, ἐλάβα γράμμα σου ὕστερα ἀπὸ τόση σιωπή, σ' ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα κ' εὐχομαι περαστικὰ στὸ μπαμπά. Μὰ καὶ σὲ σένα, ἀφοῦ εἶσαι γεμάτος χιονίστρες στὰ πόδια, στὰ χέρια καὶ... σταυτιά. Ἂς εἶναι, κοντεύει καὶ τὸ «μαρτιάτικο νερὸ» ποὺ τὶς γιατρεύει...

Ἔνυ Πόρτερ, σ' ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις. Μοῦ ἄρεσαν αἱ Ἀσκήσεις σου, ἀλλὰ λυπήθηκα ποὺ ἔκαμες ἄδικο κόπο. Δὲν ξέρεις ὅτι δὲν δέχομαι Ἀσκήσεις, παρὰ ὅταν προκηρύττω Διαγωνισμό. Περίμενε λοιπὸν κι' ἄμα ἰδῆς τὴν προκήρυξη μοῦ ξαναστέλνεις αὐτὲς μαζὶ μὲ ἄλλες ποὺ θὰ κάμῃς. Καὶ γράφε μου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ γράφῃς «λόγια ἀγάπης», ποὺ τὰ θεωρεῖς περιττά. Γράφε μου ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴ ζωή σου, ἀπὸ τὰ διαβάσματά σου κτλ. Γράφε μου τὶς ἀπορίες σου, ὅταν ἔχῃς. ζητεῖ τὴ συμβολή μου, ὅταν σοῦ χρειάζεται.

Πολὺ μὲ συγκίνησε, *Δῆμε Πάνη*, αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ φεωχοῦ παιδιοῦ, ποὺ παρακολουθεῖ τὰ μαθήματα στὴν τάξη σας μὲ τόσο κόπο, γιατὶ δὲν ἔχει βιβλία. Τὸ καταλένο! Γιατὶ δὲν κάνετε ἕναν ἔρανο, νὰ τοῦ τἀγοράσετε σεῖς οἱ συμμαθηταί του; Δὲν ἔχει τώρα πόσοι εἶσθε, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι μιὰ δραχμὴ νὰ δώσῃ ὁ καθένας σας, ἀρκεῖ. Καὶ πιστεύω ἀκόμα, ὅτι τὸ φτωχὸ παιδὶ θὰ δεχόταν αὐτὴ τὴν ἀδελφικὴ δωρεά. Οἱ συμμαθηταὶ δὲν εἶναι σὰν ἀδέλφια;

Χρυσίζουσα "Ἀνατολή, αὐτὰ σοῦ ἐδιάλεξα. Μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἔμαθα πὼς ἔγειναν καλὰ οἱ δικοί σου. Σωστὰ λέει ὁ πατέρας σου: "Ἂς εἶναι καλὰ τοῦ χρόνου, νὰ γιορτάσετε τὸν "Ἁγ-Βασίλη δικλᾶ. Σ' ευχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ ἀσπάζομαι τὴ νέα μου φίλη.

Σελληνοφώτιστο Ἀκρογιάλι, σοῦ ἐνεκρίθη τὸ δεύτερο ψευδώνυμο. Ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Σὲ πληροφορῶ, καθὼς καὶ ἄλους ποὺ ρωτοῦν μὲ τόση ἀνησυχία, ὅτι τώρα εἶναι ἐντελῶς καλὰ στὴν ὑγεία του. Λυπημένος μόνον εἶναι γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐργάζεται ὅπως πάντα γιὰ σᾶς.

Ναί, βέβαιες, *Κορφιατόπουλο*, οἱ ὡραῖοι ποὺ γίνεται ὁλοένα ὁ «Μικρὸς Ἐξελοντής»; Καὶ ποῦ νὰ ἴδῃς ἀκόμα παρακάτω, ὅταν παρουσιάζεται καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων! Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἔχει καὶ τοῦτο τὸ καλό· ὅτι εἶναι σύντομο καὶ ὁλα τὰ τελειώσῃ ἀυτὸ τὸν τόμο. Γιὰ τὴν «Κυριακή» δὲν ξέρω ἀκόμα. Τὴν πῆρε νὰ τὴν κάμῃ ἡ Ἀγάπη, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Τὴν ξαναπῆρε ὁ Ἀναγίας, μὰ λέει πὼς τὸν πάγωσαν τὰ κρύα τοῦ ἀπέλειωσαν αὐτοῦ χειμῶνα.

Ἰωάννη Παπαβασιλείου, σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα. Ἀλλὰ μὴν κάνετε παιδιά μου, ἄδικους κόπους. Ἀπ' αὐτοὺς σᾶς γλυτώνει ἡ προσεκτικὴ ἀνάγνωσις τοῦ Ὁδηγοῦ. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆς, π.χ. πῶς στέλλονται αἱ λύσεις τῶν Π. Ἀσκήσεων διὰ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει.— Ναί, εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 141 Γαλλικὴν Ἄσκησιν ἔγεινε τυπογραφικὸν λάθος: Calendrier εἶναι τὸ σωστό, δηλαδὴ Καλαντάρι, ἡμερολόγιο.

Αὐτὰ τὰ περίεργα μοῦ γράφει ἡ *Ἀθυρόστομος Ἠχώ*: «Ὅπως στὴν ὑπαλληλία, ὅπως στὸ στρατό, ὅπως στὸ σχολειό, τὸ ἴδιο παρατήρησα ὅτι γίνεται καὶ στὴ Διάπλασι, Παρατήρησα δηλαδὴ ὅτι ὑπάρχουν τρόπον τινὰ προβιβασμοί. Καὶ ἰδοὺ πῶς: Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ σοῦ ἔγραψα, μοῦ ἀπάντησες στοὺς ἀσπασμοὺς· τὴ δεύτερη τὸ ἴδιο· τὴν τρίτη μ' ἔβαλες στὸς Ὡραίας Ἐπιστολάς· καὶ τώρα ἴσως νὰ ἰδῶ τὄνομά μου καὶ στοὺς Παραγράφους.» Μὰ βέβα α! μ' ἕνα τέτοιο παράξενο συμπέρασμα ποὺ γράφεις, πὼς νὰ μὴ σοῦ ἀπαντοῦσα ἐδῶ, γιὰ νὰ σοῦ ἔλεγα πὼς ἀ τὰ ὅλα ἦταν συμπτώσεις; Ὡστόσο προβιβασμὸς ὑπάρχει παντοῦ. Καὶ στὴ Διάπλασι. Π.χ. ἂς ἕνα Διαγωνισμὸ παίρνει κανεὶς "Ἔπαινο, ὕστερα σ' ἄλλον Γ' Βραβεῖο καὶ σ' ἄλλον Πρῶτο. Προβιβάζεται. Ἢ ἀπὸ συνδρομητὴς μου, διακρινόμενος στὴν Σ.Ε.Σ., γίνεται συνεργάτης μου. Προβιβάζεται. Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀλληλογραφία ἀκόμα, ὅταν σιγὰ-σιγὰ συνειθίζῃ κανεὶς νὰ γράφῃ ὥμορφα κι' ἐνδιαφέροντα πράγματα, συχνότερα βέβαια θὰ ἴδῃ ἀπαντήσεις ἐκτενεῖς. Κι' ἐδῶ λοιπὸν προβιβασμός! Προβιβασμὸς δὲ θὰ πῇ ἀπλούστατα *πρόοδος*.

Πόντιε Ἀμαθῆ, κι' ἐγὼ νομίζω, καὶ πολλὲς φορὲς τὸ εἶπα, ὅτι καταστρέφονται τὰ παιδιὰ ποὺ διαβάζουν αὐτὰ τἀνήθικα περιοδικὰ «ποὺ ἀηδιάζει κανεὶς καὶ μόνο νὰ ρίχνῃ τὸ βλέμμα του 'ς αὐτά», καθὼς καὶ τἀνήθικα μυθιστορήματα, ποὺ κυκλοφοροῦν σὲ φυλλάδια. Ἀλλὰ στὴ σωτηρία τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν παιδιῶν θὰ συντελέσετε πολὺ σεῖς, ποὺ μὲ γνωρίζετε, ἂν συσταίνετε, ἂν δείχνετε, ἂν διαδίδετε ὅσο μπορεῖτε τὸ περιοδικό μας. Χιλιάδες παιδιά, ποὺ ἐδιάβαζαν πρῶτα ἀνήθικα περιοδικὰ καὶ μυθιστορήματα, τὰ συχάθηκαν, τἄφησαν, μόλις ἐγνώρισαν τὴ Διάπλασι.

Ὡραῖα τὰ σκίτσα σου, *Σπουργίτη*. Μὲ τὴν παρατήρησῃ μόνο πὼς δὲν φορῶ γυαλιὰ καὶ... δὲν ἔχω γένεια. Ἡ εἰκόνα μου δημοσιεύθηκε πολλὲς φορὲς στὸ περιο"ικό μας. Ὑπάρχει καὶ στὸ ἐξώφυλλο τῶν «Μικρῶν Μυστικῶν», ἐκεῖ στὴ γωνιά. Τί, δὲν τὸ ἔξερες; Ἐγὼ εἶμαι, βέβαια! — "Ἔδειξα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἡ ἴδια δουλειὰ γίνεται καὶ στὸ σπίτι τους: πότε οἱ κόρες τοῦ τοῦ παίρνουν χαρτὶ ἀπὸ τὰ κουτιὰ τοῦ, πότε ἐκεῖνο παίρνει ἀπὸ τὰ κουτιὰ τῶν κορῶν τοῦ. Παντοῦ τὰ πάντα, βλέπεις!

Πάλμυ, σ' ἔγραψα γιὰ τὴν Κάνταονέττα καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν «Κακὸ Δρόμο». Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Παπαδιαμάντη εἶναι τὸ μεγάλο τοῦ μυθιστόρημα ποὺ λέγεται «Φόνισσα». Ὅσο γιὰ τοῦ Κονδυλάκη, τί νὰ σοῦ πῶ! Λίγα ἔγραψε, τὸν «Πατοῦχα», τὴν «Πρώτη Ἀγάπη» καὶ δυὸ-τρία μικρότερα δεκάγραμματα. Μὰ εἶναι τόσο ὡραῖα ὅλα, ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς πιὸ νὰ διαλέξῃ.

Ἡ *Κρυσταλ

συλλυποῦμαι γιὰ τὸν θάνατο τῆς ἐξαδελφούλας του καὶ τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ κάνει γιὰ μένα, — μὲ πληροφορεῖ ὅτι ὄχι μόνο στὸ Πανεπιστήμιο, ὅπως ἔλεγε ἀτὸν κ. Φαίδωνα ὁ φιλητὴς ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ στὸ Γυμνάσιό του ἐπικρατοῦν οἱ δημοτικισταί. Ἀπὸ τοὺς 5 ἑλληνιστὰς καθηγητὰς π. χ., 1 εἶναι τῆς Καθαρευούσης, 2 τῆς Μικτῆς καὶ 2 τῆς Δημοτικῆς. Στὴν τάξη του ἐπίσης, ἐπὶ 100 συνθέσεων, οἱ 68 γράφονται στὴ δημοτική. Πρόοδος λοιπόν!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἥλιου βασίλεμα».—«Σκίτσα».—«Τῆς Ἀνεμώνης».—«Τὸ κυνήγι τῆς πεταλούδας».—«Ἡ θάλασσαν καὶ «Σταλαγμίτες».—«Κάτι δίπυρα» κ. λ. — «Ἡ γιαγιὰ καὶ τὸ κρύο».—«Γέροντας ὁδοιπόρος» κτλ. — «Πεταλούδα καὶ «Βιολέττες». — «Ἡ πρώτη νύξ εἰς τὴν θάλασσαν».

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Αὐγὴ γλυκοχαράζει...» Ὅμορφο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν ἰδέα του, πρέπει νὰ ξέρῃ τὴ σχετικὴ ἱστορία. Καὶ τὴν παλιὰ δηλαδὴ καὶ τὴ σύγχρονη.—«Νυκτερινὲς εἰκόνες». Μὲ πολλὴ παρατηρητικότητα καὶ μὲ ζωηρὸ τὸ αἴσθημα τῆς πραγματικότητος. Ἡ εἰκόνα τοῦ μεθυσμένου ἐξαιρετικὰ καλή. Καὶ τὸ τέλος, μὲ τὴν κυρούλα, ὡραιότατο. — «Τὸ Σαλόνι μας». Ἴσως νὰ μὴν εἶναι τόσο ἔξυπνα καὶ νόστιμα ὅλα του, ὅσο τὸ τελευταῖο γιὰ τὸ ***Ἀγρίμι.*** Τὸ δημοσίευσα ὅμως γιὰ τὸ εἶδος, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ καλλιεργηθῇ. Ἐμπρὸς λοιπόν, ὅσοι μπορεῖτε. Ἀλλὰ νὰ ξέρετε, πὼς τὸ πείραγμα πρέπει πάντα νὰ εἶναι, ὄχι μόνο ἔξυπνο, ἀλλὰ καὶ ἄκακο, ἀθῶο... ἀδελφικό.—«Περὶ φυτιλιοῦ λάμπας.» Ἔξυπνο διηγηματάκι, νοστιμογραμμένο καὶ μὲ καλὸ συμπέρασμα, ποὺ δὲν φαίνεται καθόλου σχολαστικό».—«Μυγδαλιά!» Τὸ κοινότερο θέμα ὁ ***Φῶτος*** ***Ἀστρης*** κατάφερε νὰ τὸ τὸ πραγματεύθῃ ὥστε νὰ φαίνεται καινούργιο. Γιατὶ κι' οἱ λέξεις τοῦ εἶναι ἀσυνείθιστες κι' ἡ ἔκφρασή του γενικὰ ἰδιόρρυθμη. Ἔκαμα λίγα, πολὺ ἐλαφρά, διορθώματα. — «Ἡ Ἐλπίδα». Διασκευὴ τοῦ παλιοῦ μύθου τῆς Πανδώρας. Μέτριο, ἀλλὰ κι' αὐτὸ καλὸ γιὰ παράδειγμα, — «Sans Famille». Τὸ δημοσίευσα χάριν...τοῦ Ρεμῆ. Δὲν εἶναι τίποτα ἔκτακτο, ἐκφράζει ὅμως καλὰ τὴν ἐντύπωση ἀπὸ τὸ ἔξοχο μυθιστόρημα. — «Ἀπὸ τὰ Φαιδρά». Μετάφρασις, ὑποθέσεω, πολὺ καλή. Φαίνεται σὰν πρωτότυπο. — «Φθινόπωρο». Αἰσθηματικό, καλογραμμένο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Μικρὸς Καλλιτέχνης, ἀ. Τρελλὸς Σεληνολάτρης, ἀ, (ΓΜ). 25η Μαρτίου, ἀ. (ΕΣ). Πεταχτὴ Κουκλίτσα. κ. (ΜΠ). Κιθαιρώνιος, ἀ. (ΣΜ). Πληγωμένος Λέων, ἀ. (ΙΒ). Ρέα Συλβία, κ. (ΑΧ). Διαβατάρικο Πουλί, ἀ. (ΙΜ). Κόκκινος Φάρος, ἀ. (ΚΜ). Αἴσωπος, ἀ. (ΤΒ). Πρίγκηψ Ζιλά, ἀ. (ΤΚ). Νεροπαλὴ Γιαννιωτοπούλα, κ. (Α). Παρβάτη κ. (Α).*

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Συλβία Καρμὴ κ. Ἰδεώδης Ἕλλην, ἀ. Ἴζο νε Ὄρσ, ἀ. Χιόνι τοῦ Μπιζανίου, κ. Τρελλὴ Ζωή, κ. Σείριος, ἀ. Γαρδένια, κ. Ὀνειροπλέχτρα. κ. Ἀνθεμίς, κ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 8 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 50. Διὰ τὰς περισσότερον λεπτὰ 10 ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: τὸ *Καλαματιανὸ Λουλούδι* μὲ *Μεγ. Ἑλλάδα, Ὀχράν Ὀνειροπόλ., Μελλοθάνατην, Κύκνον, Τριανταφυλλένιαν. — τὸ Χιόνι τοῦ Μπιζανίου* μὲ *Νύσην Ἄνον, Αἷμ. Ἐαρινόν, Ἰδανισμὸν* καὶ μὲ ὅλους.—ὁ *Πρόσηβος* μὲ *Ἑλλάδα τ. Π νου, Φιλελεύθ. Ἕλληνα, Δοξασμ. Κρητικόπ.*—τὸ *Λαρισσαϊκὸ Ἀγκαθάκι* μὲ *Λιποτάκτην, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Λιλλιάναν.* — ἡ *Γαρδένια* μὲ *Νεφέλην, Ματωμ. Δύσην, Τεύθραν, Κοκκινοσκουφίτσαν.* —ἡ *Ὀνειροπλέχτρα* μὲ *Τυχερήν, Ἀνακτηθεῖσαν Ἐλπίδα, Μαγικὴν Σελήνην.*—ἡ *Ἀνθεμὶς* μὲ *Ἑλλάδα τ. Ὀνείρ., Κρυσταλλένιαν, Φροϊλάϊν, Κορφιατόπουλο.*

Ἡ Διάπλασις ἀποστέλλεται τοῖς φίλοις της: *Λημ. Σ. Κόκ.* (τὸ λέγω στὴν Κρητική· δὲν μπορῶ νὰ παραγγείλω μεταφράσεις καὶ διασκευές, γιατὶ λίγοι μποροῦν νὰ γράφουν καλὰ πρωτότυπα·) *Καπετὰν Λαπάντα* (ἔστειλα· Πνευμ. Ἀσκήσεις μόνον ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς καὶ στείλῃς τὸ Ὀδηγόν, Κεφ. Γ' § 3·) *Ξανθὴν Μουσμὲ* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φροντίδα·) *Λαρισσαϊκὸ Ἀγκαθάκι* (ἔστειλα· μοῦ ἄρεσαν αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, γιατὶ μοῦ ἔδειξαν ὅτι εἶσαι μετριόφρων καὶ ἀλιγαρκής· θὰ σοῦ ἄξιζαν γι' αὐτὸ ὅλα τὰ Βρ. δεῖα, ἀλλὰ... ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ τὰ πάρῃς·) *Κιθαιρώνιον* (ἔγειναν δεκαὶ· ἔστειλα, εὐχαριστῶ·) *Πρόσηβον* (*λοιπὸν περιμένω· ὅσο γιὰ τὸ τετράδιο* τῶν Μ.Μυστικῶν, ὅσο τὸ ἔχω στὸ γραφεῖο μου, εἶναι *δικό μου* ἄμα ταχαράσῃς, εἶναι *δικό σου*· κι' ἄμα τὸ στείλῃς ἐ ἔναν ποὺ σοῦ ζήτησε ἀνταλλαγή, εἶναι *δικό του*·) *Ἀσπ. Α. Καρ.* (στὸ ἑξῆς θὰ τὸ λαμβάνῃς τακτικά·) *Ἐρασιτὴν τῆς Φύσεως* (ἔχει καλῶς· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ· ὄχι, δὲν σοῦ ἔστειλε ἀκόμη·) *Δημ. Σ. Κοβ.* (εὐχαριστῶ κι' ἐγὼ χάρηκα πολὺ ποὺ ἄγειν τὸ ποθούμενον·) *Λιποτάκτην* καὶ λοιποὺς τοῦ «Πηνειοῦ» (ζήτω! ἔστειλα· ἀναμένω·) *Κλεφτόπουλο τοῦ 21* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· γιὰ τὸ ξεκάθωμα τοῦ ἀδελφοῦ σου, πρέπει ἀπὸ τὸν ἴδιον νὰ λάβω ἐντολήν·) *Κατεργαρούλαν* (ἔστειλα· ποῖοι ἔχουν λάβει μέρος στὸ Δημοψήφισμα, θὰ τὸ μάθω κι' ἐγὼ μετὰ τὴν διαλογήν·) *Ἀετὸν* (εἶναι τὸ δικό σου· ἔτσι πρέπει νὰ γράφεται·) *Ἐλπιδοφόραν* (ὄχι, δὲν ἔλαβα τίποτα ἀκόμη·) *Μεγάλην Ἑλλάδα, Στέφανον Μυρσίνης* κτλ. κτλ.

25ην Μαρτίου, Γ. Νιαγάσαν, Μυροβόλον Ἴον, Ναυτάκι τῆς Λέσβου, Μαχάονα, Νιαγάραν (ἔστειλα).

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15ην Φεβρουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ *π ροσεχές.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 193ου Διαγωνισμοῦ λύσεων δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκται μέχρι τῆς 20ῆς Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φύλλαδίων].

176. Λεξίγριφος

Χρονικὸ ἐπίρρημα
Μ' ἐπιφώνημα ἑνώνει,
Καὶ μι' ἀρχαία, περήφημη
Πόλη ἀμέσως φανερώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ὀνειρευέντης Ἑλλάδος

177. Διπλοῦς Λογοπαιγνικὸς Λεξίγριφος

Ἴσα κόβω καὶ πετῶ
Σὲ ἀπόσταλο κλεντὸ.
Καὶ σὲ γίγα μυθικό·
Καὶ μπροστά μου στὸ λεπτὸ
Παρουσιάζονται κι' οἱ δύο!

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Καλαμπατιανὸ Λουλούδι

178. Μεταγραμματισμὸς

Δυὸ Φῖ βγάλε, βάλε Ρῶ
Κι' ἀναβίβασε τὸν τόνο,
Γιὰ νὰ ἰδῆς μὲ τοῦτο μόνο
—Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπορῶ,—
Ζωολόγος νὰ χαθῆ,
Ποιητὴς νὰ γεννηθῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. "Ἀστερος τ." Ἐλευθερίας

179. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Ἄσπρο εἶναι σὰν τυρί,
Καὶ τυρὶ δὲν εἶναι·
Ἔχει φύλλα σὰ δεντρί,
Καὶ δεντρὶ δὲν εἶναι·
Ἔχει ποντικοῦ οὐρά,
Ποντικὸς δὲν εἶναι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νικητήριον Σάλπισμα

180. Δίζυγον

* * * * * * Ὁριζοντίως ἄνω: ὅρος περίφημον ἐκ τῆς
* * Ἁγίας Γραφῆς· κάτω:
* * * * ἀρχαιότατος βασιλεὺς
* * * * τῶν Θηβῶν· καθέτως
* * ἐξ ἀριστερῶν: δυσάρε-
* * στον συναίσθημα. νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ὁ κάτω λαός, μέρος κατάφυτον.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Νηρηΐδος τ. Εὐρίπου

181. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Πόλις εὐρωπαϊκή.
2 6 4 7 8 = Πολήγορον.
3 7 5 6 5 8 = Ἀρχ. θεός.
4 6 2 7 3 8 = Ἀστερισμὸς
5 4 7 5 1 = Φάρμακον
6 7 4 5 8 = Ζωηκὴ οὐσία
7 6 7 8 8 5 8 = Ποταμὸς
8 4 7 1 5 8 = Πτηνὸν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἰμιμμένο Τουφέκι

182-183. Λάθη Ξένου

Ξένος, ὁμιλῶν τὴν ἑλληνικὴν μὲ τὴν ἰδικήν του προφορά, ἀκούεται λέγων:

1.— *Τὰ γγούρια καὶ τὰ κερόασα στὸ γελᾶς ἔκουν κάστανα μέλια.*

2.— *Αὐκὴ ἡ νόσος ἔχει ὡραία φτίξη.*

Τί θέλει νὰ πῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠλέκτρας

184. Φωνηεντόλιπον

κ - πρ - μσ - χρς - στ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὑπερῆφ. Ἑλληνόπουλο

185. Γρίφος

μέτρα μέτρα
μέτρα μέτρα
μέτρα μέτρα καινὰ κόβε
μέτρα μέτρα
μέτρα μέτρα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κήτους

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

186. Jeu de mot

Quelle difference y a t il entre les peintres et les coiffeurs?

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἥρας

187. Etoile
* * * Horizontal: interjection. Vertical: instrument de musique.
* * A * * Diagonal: pièce de théâtre et déesse.
* * * *

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐτυχοῦς Ἕλληνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 50.

696. Καλοκαίρι (καλό, καιρί.)—697 Γάλος (γᾶ, δός.) — 698. Καχῆ-χαχῆ-ρακή.—699. Μενίανθος.

700. ΑΕΤΟΣ
ΠΡΩΙΑ
ΡΗΓΑΣ
ΤΟΝΟΣ
ΣΥΚΟΝ

701. ΚΟ-ΜΗ-ΤΗΣ
ΜΗ-ΤΗΡ
ΤΗΣ

702. Ἡ μέση ὁδὸς ἀρίστη. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω κι' ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλάξ.) —703. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ (καινός, τόκος, Ἄκτιον, Βίας, Ἰσαάκ, Ναΐας, σκιά.) —704. ΑΗΔΩΝ ('Ἀνδρεῖος, Ἡσυχία. Δοῦλος, Ὠφελῶ, Νέος.) — 705. Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου.—706. Εὑρῆκα!—707. Μὴ πᾶσι πίστευε. (μ' ὑπ' ἄε-ὑπ' η ατε βέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40 Ὁ χωρισμὸς στίχου δρ. 1.

[ΚΑ'—78]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΡΜΗΣ,,

Ἱδρύθη Σύλλογος ἐν Κερκύρᾳ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν "Ἑρμῆς". Σκοπὸς διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ὑποστήριξις ψευδωνύμων. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι πανταχοῦ. Γράψατε: Α.Μ. p. r. Κέρκυραν.

[ΚΑ'—79]

ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ 21 ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ 21

[ΚΑ'—80]

ΠΗΝΕΙΟΣ». Α' διαγωνισμὸς καλλιτεχνικῶν Καρτ-ποστάλ. Προθεσμία: τέλος Μαρτίου. Βραβευθήσονται δύο. Ἀπευθυνθῆτε: Σταμάτην Δελακώτσον Poste Restante, Λάρισσαν.

[ΚΑ'—81]

Νύμφη τοῦ Λάδσους, δέχομαι ἀλληλογραφίαν, στεῖλε μου.

Τρελλὸς Παλιάτσος

[ΚΑ'—82]

Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ἀπασάπαντας. Λύσις: *Καπετὰν Λαπάντας*, p r. Ἀτδίνιον. *Κ. Λαπάντας*

[ΚΑ'—83]

Ὀχρὰ "Ὀνειροπόλος, χίλιες θερμὲς εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου. Στὸ χορὸ θὰ ἔλθω μὲ τὴν Ἔρρικαν.— *Γιοΐντεβ*

[ΚΑ'—84]

Ἡ *Πεταχτὴ Κουκλίτσα* ὑποφέρει ἀπὸ μανία ἀνταλλαγῆς Μ. Μ. καὶ c.p. Περιμένει ἀπὸ σᾶς τὸ γιατρικό...

Ἐξεδόθη:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 2.
(Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 2,25)

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ. ἐντύπ. 6034